

עלון קיבוץ ניר-דוד מאי 2020

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות, אסור להפיץ, לשכפל, להעתיק או לעשות כל שימוש אחר ללא אישור

	עלון קיבוץ ניר-דוד מאי 2020
1	עמוד השער – תמונות מעצמאות
2	תוכן העלון
3	דבר העורכת – לימור גינת
4+5	דוח מזכירות והנהלת קהילה – שחם ושלמה
6	עדכון ממש"א – שחר שדמי
7+8+9+10	תרבות תרבות תרבות – הילה דגני
11	תפריט חברותא לחג שבועות
12	מועדון 60 פלוס
13	מהתיירות בימי הקורונה – חלי יעקובס ורמי דגני
14	טור אישי על הגן-גורו – חלי יעקובס
15+16	יש לי יומולדת – מאי 2020
17	ברכות איחולים ופירגונים
18+19+20+21	ראיון עם בני פרג – ראיון ספי פרי
22	מיומנה של אמה בתקופת הקורונה – רותם רשתי
23	זמן קורונה – שירי קורונה מאת רעיה מורגן ובני פרג
24+25	משלנו – הסיפור על תלמה סגל
26+27+28+29	מהארכיון לעלון – אפריל בעשורים – יהודית אייל
30	דברי ראשונים – מדור ב- 4 פרקים – פרק 4
31	הסיפור על הרימון באסי – דרור סגל
32	לזכר חברינו
33+34+35	לזכר חברינו – הדסה רון ז"ל
36	חידונים ותשבצים לילדים
37	הוריקאן – תשבץ הגיון – אורי קלס
38	לכבוד יום ירושלים – מוטי שחר
39	מתכון לחג – מעיתון "לאשה"
40	עמוד סיום – תמונות ממרוץ הלפיד בחג העצמאות

שלום לכולם!

בתקווה שהגל הגדול והמפחיד של הקורונה כבר מאחורינו, אנחנו מנסים בכל כוחנו לחזור לשיגרה. גם העלון שהיה בחל"ת לפני כחודש חוזר לכותר. מקווה שאתם בטוב, מקווה שהרגשתם בחסרונו של העלון והתגעגעתם.

אז מה יש לנו בעלון לחודש מאי:

בעמודים הראשונים תמצאו קצת מידע מהנהלת הקהילה והמזכירות, סיכומי ישיבות, החלטות ועדכונים ממנהל משי"א.

הילה דגני, רכזת ועדת תרבות שנכנסה לנעליים גדולות מצליחה למלא אותן ומדווחת לנו על מה שהיה ומה שיהיה ואני חייבת לציין שהקהילה שלנו שופעת ארועים תרבותיים ויש על מה להודות ולהעריך. דיווחים קצרים יש גם ממועדון 60 פלוס הפעילים שלא נחים לרגע.

שימו לב לפירסום חשוב ובו פרטים על טקס חג הביכורים בקיבוץ ועל תפריט אוכל למעוניינים להזמין. מפורסם בהמשך העלון...

בעלון תמצאו גם כתבות משלנו, שזה בעצם הפייבוריט שלי, חברים שכותבים לנו, מספרים לנו, משתפים וע"י כך אנחנו מכירים יותר ולדעתי גם נהנים יותר. אז יש לנו הפעם את בני פרג שמספר לנו על הטיול שלו בשביל ישראל ובכלל על איך הוא כובש שבילים ומסלולים. ספי פרי הנחמד מראיין אותנו ויצאה יופי של כתבה.

דרור סגל מספר לנו סיפור מרתק על אמא שלו, תלמה סגל.

ושלא נשכח את תקופת הקורונה המאיימת יש לנו ואת רותם רשתי שמדווחת מהשטח על האתגר של להיות אמא בתקופת קורונה.

לתיבול העלון קיבלתי 2 שירים יפים ושונים על הקורונה מאת בני פרג ורעיה מורגן. אהבתי מאוד!

מהתיירות יש לנו דיווח מאד מעניין, הייתי אומרת אפילו מרתק.

גם על תקופת הקורונה, וגם טור אישי ונוגע ללב של חלי המנהלת על השריפה בגן-גורו.

לבקשת כמה חברים מדור יומולדת מעכשיו יהיה רק עם ראיונות של חוגגים יומולדת עגול וללא השמות של כולם. אם מישהו מתפספס לי ביומולדת עגול ומעוניין שנשמע עליו, אני מאד אשמח שיפנו אליי.

ממליצה לכם לקרוא שורה שורה של החוגגים עשורים, ולשים לב לבני ה-10 ובני ה-70 וגם לאלה שביניהם. אהבת והערכת הקיבוץ נשמעת בכל הגילאים וכיף לקרוא ולדעת.

במדור זיכרון נזכור את הדסה רון ז"ל עם דברים שכתבו עליה. יהיה זיכרה ברוך!

תמצאו עוד את יתר המדורים הקבועים ומקווה שתקראו, תהנו ותשמרו על עצמכם מפני הקורונה ובכלל...

ואם משעמם לכם, או שעשיתם משהו מעניין לאחרונה, אשמח שתשתפו אותנו...

דיווח משיבות המזכירות והנהלת הקהילה והמזכירות :
בחודשיים האחרונים התנהלנו בצל מגפת הקורונה. בתקופה זאת נוהל הקיבוץ בשוטף ע"י צוות חירום קורונה שהורכב מחברי הנהלת הקיבוץ ונציגי צוות הצח"י. התקיימו פגישות יומיות בזום ועסקו בבעיות השוטפות. הצוות עבד בתנאי אי ודאות ובהתאם להוראות משרד הבריאות, כאשר המטרה המרכזית שעמדה לפניו הייתה שמירה על בריאות הציבור בכלל והציבור המבוגר בפרט.

את ההחלטות התקציביות של הקהילה והסיוע למי שהיה זקוק לכך קבלנו בצוות מצומצם שכלל את שחם, גליה, שחר רקפת לימור ושלמה.

נדמה לי כי חוסננו הקהילתי והערבות ההדדית באו לידי ביטוי רב עוצמה בתקופה זאת ובהחלט היה נעים וטוב להיות תושבי הקיבוץ.

אינני מציין שמות (למעט חריגים) כדי שלא לקפח רבים וטובים, אבל זהו הזמן להגיד **תודה** :
לציבור החברים והתושבים, שברוב רובם של המקרים גילה משמעת, עמד בהוראות השונות וביחד עברנו לפחות את הגל הראשון של המגיפה בהצלחה.

לו. תרבות בראשותן של הילה דגני ולירון ויטמן על פעילות והפעלה תרבותית רצופה ועניפה בתנאים ממש לא פשוטים.

תודה נוספת היא ל"צבא" המתנדבים שנענו לכל קריאה ובקשה.
מילת תודה מיוחדת אני רוצה לומר לצוות הכולבו שפעל במסירות רבה, והיה נתון לחשיפה המירבית לציבור במשך שבועות ארוכים ועשה באמת עבודה נהדרת.

ולחברות וחברי צוות הצח"י חירום, שלקח על עצמו את האחריות הכבדה לנהל את החיים בשוטף, התלבט וקיבל החלטות מורכבות ועמד בלחצים לא קלים.

דו"ח משיבות המזכירות האחרונות :

ממש לפני שהקורונה עצרה הכל החלטנו להיכנס למהלך חברתי בסיוע המועצה של הכשרת הנהגה (כ 15 משתתפים) וסמינר נקלטים לכלל הנקלטים החדשים. עכשיו הוחלט לקדם שוב את המהלך.
בתקופה הקרובה בכוונתנו לקיים דיון במזכירות ואח"כ בשיחת הקיבוץ על המבנה הניהולי של הקהילה במטרה להתאימו לדרישות והצרכים. הדיון החל לפני עידן הקורונה, והכוונה היא לחדשו בעתיד הקרוב.

בישיבתה האחרונה שמעה המזכירות דיווחים מהיו"ר העסקי שאול גולומב, מנהל הקהילה שחם מיטלר ומיו"ר הקהילה שלמה גלזר. בדיווחים הוצגו סיכומי הרבעון הראשון בעסקים ובקהילה וההערכות וההתנהלות בתקופת הקורונה שהייתה מלווה באי ודאות.

תמצית הדיווחים :

מגזר עסקי (דיווח שאול) – התיירות נעצרה, ניר עותק עובד בהיקף מלא +, מדגה גידול מסוים במכירות בפסח ובסיום החג חזרה להתמודדות עם הקשיים בהם עליה במחירי המים ודרישות המשרד לאיכות הסביבה. גדי"ש לא מורגש שינוי מיוחד. סה"כ המצב בסדר.

בשל המצב ואי הודאות אושר באגש"ח האחזקות בקשת מועצת המנהלים של התיירות כי העברת רווחים מהתיירות בגין 2019 תידון בסיכום הרבעון השלישי.

השקעות – עם תחילת המשבר עצרנו חלק מההשקעות, חוזרים בהדרגה בס"ה לתוכנית שאושרה.

קהילה (דיווח שחם) – סיכום 3 חודשים במצב טוב, עם פרוץ המשבר עצירה מוחלטת של ההשקעות. הערכות לסייע לחברים שנקלעו לקשיים בשל הקפאת הפעילות או חל"ת.

שוטף (דיווח שלמה) סקירה על פעילות צוות החירום צח"י, המשק נפתח לאיטו, התיירות חוזרת בהדרגה לפעילות. שוכנת הכרם – 36 זוגות ויחידים שילמו עבור תשתיות לחכ"ל ונמצאים בתהליך פתיחת תיקים ברמ"י. 2 נוספים טרם חתמו על הסכמי ההצטרפות לקיבוץ ולא שילמו עבור התשתיות לחכ"ל. מגרש אחד פנוי ובהחלט יש עליו התעניינות. העבודה על התשתיות בשכונה מתנהלת בקצב טוב.

בעקבות הישיבה סוכם כי תחודש העבודה במדגרה באופן מידי למרות החריגה הגדולה מהתקציב).

הנהלת קהילה – תקציר מישיבה 20-3 :

כידוע כחלק מהסדר "הרולנים" הקיבוץ משכיר חלק מהדירות המשוייכות לחברים הגרים ברולנים. דירות מושכרות אלו מחייבות השקעות (כמו החלפת גגות) מעבר לאחזקה השוטפת. מאחר והדירה שייכת לחבר הוחלט שהשקעה שאותה חייבים לבצע, תופחת מטבלת האיזונים העומדת לזכותו של החבר מאחר ומושקע כסף ציבורי בנכס השייך לו.

לאחר מספר שנים בהן לא עלה שכר הדירה והמחסנים הוחלט להעלות:

שכר הדירה ל 30 ₪ למ"ר באופן מדורג במשך 3 שנים.

שכר למשרדים או מחסנים ל 25 ₪ למ"ר באופן מדורג ב 3 שנים

סככות/לולים או מקלט 17 ₪ למ"ר במועד חידוש החוזה.

גל בלכר ועמית קרונר צורפו לוועדת תכנון

הילה דגני נבחרה לריכוז ו. תרבות. ייבחר צוות של "נאמני תרבות" כוועדה שתסייע להילה.

דיווחו שלמה ושחם

קורונה

משבר הקורונה תפס אותנו כמו כל המדינה במספר מקומות. חברי קיבוץ עובדי חוץ שהוצאו לחלת מהמדינה - זכאים לתשלום על תקופת החל"ת מהמדינה דרך ביטוח לאומי. חברי קיבוץ שהוצאו לחלת – לחברי קבוץ שיצאו לחל"ת שילם הקיבוץ חלף דמי ביטוח. לשמחתנו, בתחילת מאי הוחזרו לעבודה כל החברים המועסקים בקיבוץ שהוצאו לחל"ת. עסקים/עצמאיים - עסקים של חברים ותושבים נפגעו עקב הנחיות של המדינה וחלקם מצאו עצמם במצב קשה. הצוות שהוקם על מנת לבחון הסיוע של הקיבוץ החליט מספר החלטות בנושא כגון: ביטול תשלומי שכר דירה למרץ ואפריל. סיוע במענק או בהלוואה לעסקים - תלוי במידת הפגיעה בעסק. בתחילת מאי חזרו רוב העסקים לפעילות ואנו מחזיקים להם אצבעות שיחזרו במהרה להיקפי הפעילות שהיו להם לפני המשבר. שכירים בקיבוץ - במהלך המשבר הוצאנו לחל"ת את מרבית עובדי החינוך ואת עובדי מרפאת השיניים. לשימחתנו, בתחילת מאי חזרו עובדי החינוך ומרפאת השיניים מהחל"ת לפעילות מלאה.

תפקידים

ענת קנול קרוגר שהחליפה את קרין בחופשת הלידה בתפקיד מזכירת ההנהלה נכנסה לתפקיד באופן קבוע, במקום קרין שיוצאת לדרך חדשה. לענת בהצלחה בתפקיד, ולקארין תודה על השנים בהן עשתה את התפקיד ובהצלחה בתפקיד הבא. בימים אלו פרסמנו הצעת תפקיד לספריה בכוונה להחזיר את המקום לפעילות.

פנסיה

כמדי שנה החתמנו את החברים על מסלוקה פנסיונית, וחברת טנא מבצעת עבורנו בימים אלו את החישוב האקטוארי לקבוץ ולכל חבר. תקנון הפנסיה שהוצג בשיחת הקבוץ הוחזר לצוות להערות ויגיע לאישור השיחה.

תרבות, תרבות, תרבות

לאחרונה לקחתי על עצמי את נושא התרבות בניר דוד. למי שלא מכיר אותי, שמי הילה דגני והגעתי עם בן זוגי ובני לניר דוד לפני כשנתיים.

את התפקיד קיבלתי קצת לפני פורים, בתקופה מאתגרת שבה פרצה מגפת הקורונה, לכן, היה עלינו להתמודד באופן יצירתי עם המועדים והחגים שהגיעו לפתחנו. לשמחתי, לירון ויטמן היתה איתי ותמכה בי באתגרים הללו, על כך אני מודה לה בחום, וסומכת ומקווה שגם תמשיך.

פסח

בחג הפסח, עקב הסגר שחל על כל ישראל, גם אצלנו נחגג החג במתכונת משפחתית גרעינית. רונן וצוותו האלופים, הכינו ארוחה לתפארת לכל המעוניינים נוגה תמיר העלתה ליוטיוב "פלייליסט" של שירי החג המוכרים והאהובים עלינו בביצוע משפ' תמיר-ווגנר, יהודית אייל הכינה סרטון תמונות עבר של סדרי הקיבוץ וכן, חולקו ערכות לחגיגות הפסח המשפחתיות והגדות של מכון שיטים.

יום השואה

גם ביום השואה היינו עדיין בסגר, לכן מועד זה לא צויין כפי שאנו רגילים תמיד. בערב יום השואה העלינו והסרטנו תוכנית מקורית ומקומית שלנו שהתבססה על תוכנית הטלוויזיה "סליחה על השאלה". היה מרתק לשמוע ולחוות זיכרונות והגיגים של בני הקיבוץ מהוריהם חברי ההשלמה וניצולי השואה. ביום השואה יצאו נציגי המשפחות וקטפו 6 פרחים לציון ששת המליונים שנרצחו והדליקו נר לזכרם. חולקו ערכות תוכן למשפחות ונרות נשמה.

תודות לצוות יום השואה – יהודית איל, דודו לבני, דליה שמושקוביץ, מירי דגן, לירון ויטמן, חנה ארזי? שתרמו מזמנן ונרתמו לציון היום בתנאים לא מוכרים ולדורה ברק שבמקצועיות, רצינות ורגישות ביימה, צילמה וערכה את תוכנית 'סליחה על השאלה' שלנו.

לכל המשתתפים בתוכנית, על ההסכמה להיחשף ולשתף אותנו בחוויות אלו – לביא מאירי, הילה גלמן, דינה וגלי ווגנרט, מירי וירון מלכין, ציפורה ואליה טייכנר ודליה שמושקוביץ'.

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

עדיין בסגר, החלטנו לקיים את הטקס הנערך בבית הקברות, לצלמו, להעלותו ולשתפו עם החברים. כן, חולקו חוברות עם שמות הנופלים ופרטיהם לכל החברים. תודה לצוות יום הזיכרון – מיירי מלכין, אסנת דגני ולירון ויטמן. לדורה ברק על עריכת הסרט וצילומו, לקריינים ולילדי כיתות ו' שנטלו חלק בטקס מכובד זה.

יום העצמאות

בערב יום העצמאות הרמנו משואות בכל רחבי הקיבוץ, לכבוד אלה מאיתנו שעזרו לנו להתמודד עם קשיי תקופת הקורונה והקלו על חיינו. בני הנעורים רצו והעבירו את הלפידים להדלקת המשואות לחברים אלה, שחיכו להם בנקודות השונות בקיבוץ. הטקס לווה בשידור חי מאולפן הטלוויזיה המאולתר שהקמנו. למחרת, ביום העצמאות, "פילי הפיל" הרקיד ושימח את כולנו כשהוא עובר ונוסע בין שכונות הקיבוץ עם מחיקה ותירסים מתנת הגד"ש והנעורים.

זאת הזדמנות להודות לתיירות ניר-דוד שהשאלה לנו את משרדיה ואיפשרה את הפרוייקט, לשרה גונן ודני פירדמן, שהפיקו את האירוע, לרז רבין על התפאורה, למעין אביגד וכרמית מחר על ההנחיה, למשה גרינברג וגיל טובין, על העזרה הטכנית, רוית רבי, שבישלה את התירס, שי הכהן ועינת אזולאי ובני הנוער על רוח ההתנדבות, כמו כן, לאלון רב-טל וענף הגד"ש שתרמו את התירס, וכן לרוני שפתח לנו את המטבח.

ומה עוד היה לנו?

חידונים מאתגרים, סרטונים מעודדים, אימוני כושר לבוקר של כ"ף.

משלוחי עוגות לצוותי הרפואה בבית חולים העמק ולצוותי הרפואה שלנו, באדיבות כל הקהילה. הצוותים בבית החולים התרגשו ושמחו עם המחווה והודו לקיבוץ. תודה לדפנה רפמן על ארגון המשלוח וכל האופות/ים והשפים שלנו.

מסיבת "נפרדים מהחמץ" נודדת עם מוסיקה לייב. תודה למאי סגל ולטום דגלייסקי על המחיקה המקפיצה, לנמרוד ווגנר, מעיין אביגד, אמיר אשכנזי, תבור רבין ואליעזר כהן שהפעילו את האירוע.

תודה לשמרת וינר שאפשרה לנו לפתוח את הלב ולשלוח חבילות של מוצרי בסיס למשפחות פליטים. תודה גם לגבי כהן שהסיע ולבני הנעורים שארזו. תודה לשירן פינקלשטיין-עדי על מופע הפלמנקו לחברים בבית הבריאות.

תודה מיוחדת לליאור ברייר, הראשון למתנדבים בכל אירוע קטן כגדול.

ומה צפוי לנו בעתיד הקרוב:

חג השבועות

ביום ה', ה - 28.5, ה' בסיוון, בשעות אחה"צ יתקיים טקס ביכורים סמלי ומתגלגל (במסגרת הגבלות הקורונה). במות הטקס יעברו בין שכונות הקיבוץ ויעצרו בארבעה מוקדים (שעות ומיקומים מדויקים ימסרו בהמשך):

1. שכונת בין הגשרים.
2. שכונת הלולים.
3. דשא פסלים.
4. שכונת ההרחבה.

בכל נקודה נעצור כ- 30 דק' מקסימום, בכדי שנוכל להגיע לכל השכונות לפני החשכה. לכן, אנו מבקשים מכולם להגיע בזמן לטקס, כל שכונה במקומה ומועדה. האתר בו יערך הטקס יסומן ע"י באלות חציר בכל הנקודות. אתם מוזמנים להיערך מראש עם כיסאות ומחצלות.

מוזמנים להגיע בלבן, להרים טנא ולהכין תוכן שכונתי שיימשך לאחר הטקס המתגלגל, למשל ריקודי עם, שירה בציבור, פיקניק שכונתי ועוד. ניתן לפנות אלי לעזרה.

אפטר-קורונה

מתוכננת מסיבת אפטר-קורונה ב 3.7.20 (תאריך משוער), בה נחוגג פורים מאוחר וסיום הקורונה (Save the date). ושוב תודה לכל המתנדבים על רוח ההתנדבות, על הסבלנות וההירתמות. הקהילה שלנו מזכירה לי שיש רבות/ים וטובות/ים באמצע הדרך... מודה לכולם וניפגש בפרויקטים הבאים.

הזמנות אצל רוני מחברותא. חלוקה ביום חמישי : 052-5550763

אורז ירוק וג'עלה-8ש.
 תפו"א פרוסות-8ש.
 שעועית ירוקה בשום ולימון-8ש.
 ירקות דיאטה-8ש.
 קוסקוס-8ש.
 פיצה-7 ש למשולש.
סלטים-8 ש"ח לסלט.

מרק כתום חלבי-8 ש
 מרק קוסקוס 8 ש.
 סלמון בלימון-18ש.
 לזנייה גבינות-14ש.

- פסטה רביולי בשמנת ומוסקט (בטטה)-16ש.
- קיש בטטה-6 ש.
- קיש גבינות-6ש.
- פשטידת פטריות-6ש.
- שיפודי חלומי-15ש.

- פלפלים ממולאים פטריות, עשבי תיבול ובולגרית-13ש
- אורז לבן-8 ש.

- סלט יווני
- סלט קפרזה-עגבניות מוצרלה ובזיליקום
- סלט סלרי ופיצוחים
- סלט חסה וצ'יפס
- בטטה עם ויניגרט
- חצילים מטוגן
- חציל קלוי עם צ'ימיצ'ורי
- שרי בזיליקום ובצל סגול
- טאבולה בורגול וירק.

ערב טוב וחג שמח! (הוקרא בטקס העצמאות שהתקיים בזום)
בשם חברי מועדון 60+ אני רוצה לומר תודה לקהילת ניר דוד לנערים ולחוזרי הצבא לתרבות שמעסיקה אותנו בחידות והתעמלות בוקר, לצוות קורונה ולצוות המרפאה שדואג לנו ושומר עלינו מפני האויב הנורא בסוגריים חבל רק שישנו מישהו שמנצל את שעת החרום להזניח את שיפוץ מועדון הבית שלנו ולהשאירו עלוב ומוזנח כשבמקומות אחרים בקיבוץ ממשיכים בבניה .
תודה מיוחדת לנכדינו ובנינו וכל בני המשפחה שמבינים אותנו שאסור לנו להתקרב ולחבק .
משבר הקורונה אילץ אותנו גם הבריאים והחזקים שבינינו להישמר יותר מכולם עד כדי בידוד קפדני .
פתאום באמצע החיים אומרים לנו : רגע, תעצרו בבית , אתם קשישים! אתם בסיכון!
אבל רק אתמול טיפלנו בנכדים כשאתם הייתם בעבודה, צעדנו בשביל המעיינות ובשביל ישראל, טיילנו בחול, תרמנו לקהילה והינו חזקים במערכת.
ופתאום צריכים ללמוד לבקש עזרה.
מנגד למדנו לראות את המתנות שקיבלנו בעקבות הקורונה : קיבלנו המון זמן פנוי, לקרוא. לראות סדרות בטלוויזיה , להקשיב להרצאות מגיל עוז להתעמל ולצעוד היכן שמותר, לטפל בגינה ובעציצים לעשות סדר בארונות ולזרוק המון מיותר
קיבלנו זמן בו לא "חייבים לעשות", לא "צריך לעשות" עושים רק מה שבא לנו כמו שנכדינו אומרים : בא לי למדנו לבקש עזרה ולקבל מהקהילה דאגה , אכפתיות עידוד ותמיכה,
זוהי מתנה ענקית אז תודה לכולכם

במהלך שבוע בתחילת הקורונה קנו החברים בקיבוץ מוצרי מזון וציוד בסיסי לילדי פליטים בדרום תל אביב (עגלה שעמדה בכלבו). שלחנו 25!! חבילות מלאות כל טוב לתל אביב בעזרת גבי כהן. תודה רבה לכל אחת ואחד מכם שפתח את הלב ותרם ותודה לשמרית וינר שאירגנה את הכל ולכל הנעורים שהתנדבו לעזור♥

תיירות בימי קורונה

תמצית אירועים ופעילויות בימי הקורונה

ב 15 למרץ נסגרו כל אתרי התיירות במדינת ישראל וכמובן גם אצלנו.

רוב העובדים בתיירות הוצאו לחל"ת ועובדים שהיה לרשותם ימי חופש מימשו אותם, צוות מצומצם נותר לשמירת הקיים לדוגמה טיפול בבעלי החיים בגן גורו.

לאור המצב התזרימי עצרנו את כל ההשקעות מלבד הגלמפינג וברכת הילדים בהולצר (שכן התחייבנו למשרד הבריאות לכך אחרת ברכת הולצר היתה מיועדת להיסגר).

במקביל משך כל התקופה המשכנו במבצעי שיווק כגון קנה כרטיס עכשיו ובקר אחר כך (מבצע שעלה יפה מאד). עם פרסום התוכניות הכלכליות לתמיכה בעסקים פנינו גם אנחנו, מידית להלוואה כנדרש (עם זאת כפי שכולם מכירים מהתקשורת – המדינה הבטיחה אבל...) לפיכך בשלב ביניים אנו נעזרים באונקול של נירעותק (תודה). חלי היתה בקשר צמוד עם כל הרשויות החשובות (משרד הכלכלה, האוצר התיירות וכ"ו) הן בנושא הכלכלי והן בתכנונים לתו סגול..

בשבועיים האחרונים התחילה המדינה לצאת מהסגר וכיוון שהתכנונו לכך עם כל הנהלים וההנחיות של תו סגול, יכולנו להתחיל בפעילות מיד עם החלטת אישור הממשלה - פתחנו והתחלנו לפעול בהתאם בתחילה גן גורו לילדי חינוך מיוחד ובהמשך האירוח (עם סלסלות לארוחת הבוקר שהובאו לבקתות) ולפני מספר ימים חזרו לפעילות חדר הכושר והקלאבקים בפארק המעינות.

אנו בהמתנה דרוכה לשבוע הבא (מדובר על 27 למאי) לקראת פתיחה של ברכות ומסעדות (חברותא והמועדון). משך כל התקופה (חודשיים) נשמר קשר הדוק עם צוות העובדים פגישות כלליות, פגישות מחלקתיות ופגישות צוותים כולם בזום, כמו כן המשכנו בקיום "המעבדה" (סדנת עובדים לפיתוח מוצרים עתידיים) בזום. קיימנו גם 2 מועצות מנהלים (כמובן בזום) לדיווח, החלטות ויעוץ.

רוב רובם של עובדי צוות התיירות חזרו לעבודה מחל"ת עם זאת לצערנו מספר מצומצם של עובדים סיימו את עבודתם בתיירות.

יש לציין במיוחד (שוב) את רונן וצוות חברותא על אספקת המזון לחברים ותושבים משך כל התקופה

אנו מסתכלים באופטימיות לעתיד לבוא ומאמינים שנחדש ימינו כקדם בהקדם.

בעת שנכתב דו"ח זה התבשרנו על שריפה בגן גורו- השריפה כילתה את כל מבנה הכניסה (קופה, חנות ומזנון) – בעלי החיים לא נפגעו למעט התוכי המדבר בכניסה שנפגע משאיפת עשן.

כמובן צוות הגן גורו בעזרת חברים נוספים עומל על חזרה לשיגרה ובמטרה להיפתח מחדש בשבת.

דבר העורכת: פוסט שפירסמה חלי ביום שישי בצהריים. התרגשתי מאד לקרוא וביקשתי את אישורה לפרסם בעלון. בטוחה שייגע גם בלב שלכם...

בכל יום שישי אני שולחת עדכון - קוראים לו תיורון, לעובדי תיירות ניר דוד. זו הפעם הראשונה שאני מחליטה לפרסם את הדברים גם מחוץ למייל הפנימי.

ביום רביעי בלילה, קצת אחרי חצות, הגעתי הביתה מהגן גורו אחרי השריפה שפרצה שם - ישבתי על מדרגות הבית שלי, בין הקומה הראשונה לשנייה - מלוכלכת, מריחה מעשן, עייפה ועצובה - לא היה לי כח לעלות את המדרגות אז ישבתי רגע בשקט וחשבתי.

פתאום נבהלתי מעצמי. הבנתי שבתוך כל הטרפת הזאת בחושך בין הכבאיות בחניה, מצאתי את עצמי אומרת לאורית ואורן לפרסם שאנחנו פותחים בשבת (הסבר יבוא תיכף) לתכנן עם יואב, שאול ועודד איפה נשים את הכניסה הזמנית, ובאמת להאמין שבשבת בבוקר - רגע לפני שבועות ועיד אל פיטר אנחנו פותחים את הגן. את משוגעת אמרתי לעצמי ולא הצלחתי להירדם בלילה.

כדי להרגיע את עצמי נזכרתי בשיחה שהייתה לי פעם עם פרופ' מולי להד (ראש מרכז משאבים ומומחה לפוסט טראומה) שאמר לי שאחת השיטות הטובות לצאת מטרומה זה להיות משימתיים. להיכנס לסטייט אוף מיינד של משימות ויעדים קבועי זמן שמחייבים אותנו לעמוד בהם.

זה הרגיע אותי, אבל עדיין בבוקר בדרכי לעבודה - נזכרתי שסבתא שלי הייתה קוראת לי משיגנע קופ (שזה ביידיש מוח משוגע) ולא הייתי סגורה על עצמי אם זה עלבון או מחמאה - לא אז ולא היום. איזה אדם שפוי יכול לגור בעולם הזה ולא להיות משוגע? (אורסולה ק. לגיון)

בלילה כשכבר כתבה השריפה עמדנו שם כולנו - לא רק צוות הגן גורו - אנשים הגיעו מהבית מעפולה מבית שאן משדה נחום ומכפר יחזקאל מניר דוד ובטח מעוד מקומות. אנשי הגן גורו שהיו עייפים ועצובים והמומים - אבל גם נחויים לישון בלילה בגן, לשמור שלא תפרוץ שריפה נוספת ובעיקר שמחים שיצאנו ב"נס" ושבעלי החיים לא נפגעו - כבר אז הבנתי שיש לנו נשמה יתרה.

בוקר יום חמישי התחיל כולו בהתכוונות למימוש השיגעון - זה היה פשוט לא יאמן, צוות שלם השתגע מתוך אמונה עמוקה שאנחנו באמת פותחים את הגן בשבת.

אנשי הגן גורו טיפלו בחיות וגם קברו את גל התוכי, צוות האחזקה הביא את המבנה היביל, שמאים, מתכננים וחוקרי שריפות. מחלקת השיווק מכינה הודעות יח"צ ופוסטים ושילוט וכל השותפים המדהימים שלנו - אחמד והצוות שלו, מאיר פונרו והצוות שלו - מכינים את הקופות ואת החשמל ומפנים את הפסולת, רונן ואפרים דואגים לאוכל לכל העובדים בחום הגדול, בועז ליברמן מסייע לאורית ולאורן מול התקשורת, כל אחד מכוון מטרה למשימה הבלתי סבירה - לטפל בנזק מצד אחד, ולהניע את הקיים - ועכשיו! חבורת משוגעים מופלאה שמכוונת למשימה שהתחילה בשעה 22:00 בלילה - כשקיבלנו עשרות הודעות וואצאפ - הגן גורו נשרף ?

לרגע הבנתי שזה להיות או לא להיות, שרגע אחרי הקורונה אנחנו שוב בנקודת מבחן. אם נכנע למציאות או ניצור מציאות, ואם נודיע שהגן נפתח בשבת בזמן שבאתר N12 עולות תמונות של שריפה - אז באמת נפתח בשבת! אם נצלם תמונות של חיים - יהיו חיים, ואם נצלם תמונות של שריפה - תהיה שריפה תודעתית שלא תיפסק גם כשהאש תיכבה ...

וזה לא שלא הייתה שריפה, וזה לא שלא נגרם נזק, וכאב ואובדן - אבל ההכרה וההבנה שהאופן שבו נתאבל יהיה האופן שבו נחיה - גרמה לי להשתגע ולהגיד - פותחים בשבת בבוקר.

ואת זה אפשר לעשות רק עם חבורת אנשים שכבר מבינה שימשוגע זה הנורמלי החדש'י ואנחנו אחרי הקורונה שהזיזה לנו את כל הגבינות וכל הקוביות בראש והוציאה מאיתנו הרבה יותר ממה שדמינו שאנחנו יכולים - אירוע כזה כמו שריפה רק מראה לנו את החוסן שלנו כארגון ואת זה שכדי לנצח מציאויות משוגעות - צריך להיות משוגע.

ואת זה אפשר לעשות עם האנשים שתיירות ניר דוד היא לא רק מקום העבודה שלהם - היא הבית שלהם, והזהות שלהם, והשייכות שלהם, כי אנשים שעובדים עם בעלי חיים ועם טבע ועם נוף ועם אנשים - יודעים שהחיים חזקים יותר מכל חורבן.

עוד מעט שבת - הגן ערוך ומוכן - ואני מרגישה גאוה גדולה להיות משוגעת, ולהיות קברניטה של ספינה שמלאכיה לא נרדמים, וכל אחד משוגע עם לב זהב.

HAPPY BIRTHDAY

חוגגים עשורים מאחלים, מספרים ועונים לשאלות העורכת:

יונתן ארטל – בן 10

1. מאחל לעצמי קודם כל מזל טוב. יום הולדת שמח ושיהיה לי את כל הטוב שבעולם.
2. לקיבוץ מאחל רק בריאות לכל התושבים ושקיבוצנו ימשיך להיות יפה כמו שהוא היום אם לא יותר.
3. בעשור הבא מתכנן ללכת לעשות תואר דוקטורט בכימיה ולהתחיל להתאמן יותר רציני בכדורגל.
4. חגגתי בביתי עם המשפחה הגרעינית שלי. זה היה בערך כמו יומולדת רגילה רק פחות אנשים.

נגה ארטל – בת 10

1. אני מאחלת לי את כל הטוב שיש בעולם. שיהיה לי רק בריאות שמחה וטוב. שלמשפחה שלי יהיה רק טוב וחיים ארוכים ומאושרים.
2. אני מאחלת לקיבוץ שיגדל, שיפרח, שיהיה שמח, שיחגוג, שיהיה מאושר, ושיגיע לגיל 120.
3. בעשור הבא אני מאחלת לעצמי שכל משפחתי תעבור לגור בניר דוד, שיהיה לי עוד עשור של בריאות, ולהתחיל ללמוד קצת רפואה.
4. אני חגגתי כך: בשמונה בבוקר קמתי לשולחן ענק מלא מתנות ממתקים קישוטים וברכות. אחרי זה באו סבים והביאו לי מתנה נפלאה. ואז דודים שלי הגיעו והביאו לי גם מתנה נפלאה, אחרי שעה עשינו שיחת זום עם הסבים מגן יבנה וחגגנו. בסוף הם אמרו לנו שמתחבאת לנו מתנה בחוץ. חיפשנו ומצאנו. המתנה הייתה מצלמת פולורויד. כולנו שמחנו נהננו וקפצנו. כך חגגתי את היומולדת שלי...

בארי גורן – בן 10

1. שאני אטוס לראות משחק של יובנטוס.
2. שיהיה לנו בית משלנו בקיבוץ.
3. להיות שחקן כדורגל.
4. המשפחה והחברים שלחו לי ברכות ליום ההולדת וזה היה ממש כיף.

לאורה גולדשטיין – בת 20

1. מאחלת לעצמי שהשירות הצבאי שלי יעבור בקלות ובמהרה.
2. מאחלת לקיבוץ שהקורונה לא תשפיע עליו ושנחזור לחגוג ביחד חגים ומועדים כקהילה.
3. חגגתי עם החברים בקיבוץ, ועם המשפחה בעל האש.
4. משהו טוב שקרה לי זה שבעקבות הקורונה שהיית הרבה בבית.

אני שואל את הים עונים...

1. מה אגה מאחל לעצמי?
2. מה אגה מאחל לקיבוץ?
3. מה בגיבונן שלך לעשור הבא?
4. איך אגה חושב או חושבת?
5. שאלו/י אורגנו במשהו טוב שקרה לך לאחרונה – אינס, סרטי, אוכל, בילוי, מסלון/צימור, קנייה מוצלחת.

דרור עביצל – בן 50

1. לא הרבה, שהחיים לא ישתנו הרבה. שאמשיך לטייל בארץ ברגל ובאופניים בהתאם ליכולות שלי והחיים לא ישתנו פתאום והבריאות תישמר כמו שהיא ושלא יהיו שינויים לרעה.
2. שימשיך להיות בית נהדר ונפלא, עם קהילה נהדרת ותומכת, תרבות מעניינת וטקסים יפים בחגים.
3. להמשיך לרכב באופניים, להקיף את הכינרת ולהנות מהטבע ומיופייה של הארץ.
4. בערב החמישים, המשפחה ושרונה הפתיעו אותי במפגש בזום מאוד מאוד מרגש, עם סרטוני ברכות מבני משפחה וכמה חברים, שחלקם מהקיבוץ. ובמהלך הערב (זה היה מתוכנן ואני כמובן שלא ידעתי) דורית מהקונדיטוריה של נוגה נכנסה עם עוגת יום הולדת נהדרת ומאוד טעימה. ושרונה הפתיעה והזמינה ארוחת ערב איטלקית לשנינו. ולאחר שבוע מאבא ואחי נעם קיבלתי טיול מאתגר, בנחל יצפור(ירידה קשה של ארבע וחצי שעות) טיול קשה אך מאוד מהנה.
5. בדיוק בתפר של יום הולדת 48 ל-49 טסתי עם שרונה אהובתי וחבר משותף למקום יפיפה באוסטריה וחגגתי בצימר יפיפה בכפר ציורי מדהים ועוצר נשימה. קמנו למחרת ליום מושלג ועשינו טיול נהדר במקומות יפיפים כשסביב הכל מושלג ומרהיב. חוויה!!!

HAPPY BIRTHDAY

חוגגים עשורים מאחלים, מספרים ועונים לשאלות העורכת:

אני שאכלה הם עונים...

1. מה אגה מאחל לעצמי?
2. מה אגה מאחל לקיבוץ?
3. מה בגיבון שלך לעשור הבא?
4. איך אגה חושב או חשג?
5. שגלו/ו ארגנו במשהו טוב שקרה
לך לאחרונה – איזה, סרט, אוכל, בילוי,
מסע/טיול, קנייה מוצלחת.

שרה כרמי – בת 70

1. לכבוד יום הולדתי ה-70 אני מאחלת לעצמי שאמשיך להיות בריאה, פעילה, עסוקה, מתעניינת בנושאים שונים, כמו מוזיקה, אומנות, משחק ועוד, שמחה ובעלת מרץ ושאמשיך ליהנות בחוג משפחתי ועם חברותי היקרות.
2. לקיבוץ אני מאחלת שנמשיך להיות קהילה יפה, פורחת ומשגשגת הן מבחינה כלכלית והן חברתית ותרבותית.
3. בתכנון שלי לעשור הקרוב, אני מקווה לטייל הרבה בארץ ובעולם, לעשות דברים מעניינים ולחוות חוויות מהנות ומעשירות. אני מקווה לנצל את העשור הזה, לשמוח וליהנות ממשפחתי.
4. תוכניות החגיגות שלי לכבוד יום הולדתי היו גרנדיוזיות וכללו שבוע בילוי עם יהודה בבודפסט ולאחר מכן שיט תענוגות עם חברה בקרוז בים הבלטי. לצערי תוכניותי בוטלו על ידי הקורונה ובמקום זה נערכו לי 2 מסיבות: מסיבת הפתעה על ידי חברי בחוג תיאטרון הפלייבק ולאחר מכן מסיבה משפחתית שמחה שארגנו לי ילדי.
5. הדבר הטוב ביותר שקרה לי לאחרונה היה בילוי בחברת נכדי האהוב, עליו שמרנו במשך חודשיים של הקורונה. זכיתי בתקופה מלאה שמחה, צחוק ובילויים בחברתו ובחברת יהודה כך שעברנו את הקורונה בשמחה וללא פחד.

רמי חביב – בן 60

1. מאחל לעצמי את כל האמצעים לחיות ולהנות מכל יום כאילו אין מחר.
2. מאחל לקיבוץ היפה שלנו שישמור על הצביון האנושי המדהים ועל כל שאר היופי שבו.
3. בעשור הבא מתכנן להנות עם פרידה מהילדים מהנכדים ומהחברים.
4. למזלי התאפשר לי לחגוג בקיבוץ עם המשפחה המצומצמת. קיבלתי מהם ברכות מדהימות ומצגת מרגשת.
5. בסוף השבוע האחרון למרות החום הקיצוני החברים היקרים שלי ארגנו טיול אופניים בסימן יום הולדת לרמי, בצוקים שבערבה. זו יהיתה חגיגה שנמשכה על פני סוף שבוע ארוך שכלל רכיבות מדהימות, אוכל מעולה ובנוסף מצגות מושקעות. בקיצור חברימוס מדהימים בסוף שבוע מדהים.

חיה מוזר - בת 70

1. אני מאחלת לעצמי קודם כל בריאות, וכן שאהיה נחוצה לילדי ולנכדיי.
2. לחברי הקיבוץ היקרים מאחלת שלא ייעלם הטוב שהתברכנו בו.
3. את יום ההולדת 70 חגגתי עם משפחתי הנפלאה דרך טכנולוגיית הזום בסרטון מקסים שערכו לכבודי.
4. בתיכנון להמשך - שיהיה לי כח לחרוש את ארצנו היפה ואולי עוד קפיצה לחו"ל שנגדע בגלל הקורונה (הייתי צריכה להיות בטיול בסין).
5. הדבר הכי טוב שקורה: אני עסוקה כל הזמן, קוראת ספרים, אופה ומבשלת לעצמי.

ברכה רפמן – בת 70

1. אני בכלל לא בטוחה שזה נכון שהגעתי לגיל שכתוב בתעודת הזהות שלי...
2. אני מאחלת לעצמי למצוא את הטוב בכל, לשמוח ולצחוק הרבה.
3. לקיבוץ אני מאחלת דשאים ירוקים ויחסים טובים. עם אלה גם השמיים אינם גבול.
4. ביום ההולדת שלי אקפוץ באנג'י או ארחף בכדור פורח!
5. "בועת הקורונה" הביאה עמה חברויות מסוגים שונים, וזו חווייה מרגשת.

חברים - זמן קורונה
ברצוני לחזק את ידי המערכת, מהמזכיר דרך רכז הקהילה, גדי וצוות צחי, וכמובן לכל העוסקים בדבר באנונימיות.
לפי דעתי הם מנהלים את האירוע כמו שצריך. המצב לא פשוט. אנו כועסים עליהם לפעמים, לא תמיד באשמתם.
בכל העולם מתמודדים עם הבעיה ויש ויכוחים בכל הארצות. אין אופציה אחת לטפל במצב, לכן אנו צריכים לעודד ולתמוך בהם. הם עושים זאת בנוסף לניהול השוטף.
אני ממליץ שכל אחד מאיתנו יטלפן למישהו מהצוות להגיד להם תודה.
הם נלחמים לטובת הציבור וגם לטובתם.
אנו נשפוט אותם בסוף התהליך, אם הם יצליחו להשאיר את הקיבוץ בלי חולים, זו תהיה הצלחה גדולה.
בסוף נשלח אותם לנופש על חשבון הקיבוץ.
וברוח התנועה - חזק ואמץ

בקל רוני

מאיר גלמן משתף אותנו ב-2 פריטים מהאוסף הנוסטלגי הפרטי שלו. מי זוכר איך קראו לחמגשיות האלה פעם? תעשו חידון בוואטסאפ המשפחתי (ילדים, נכדים ונינים) ונשמח שתשתפו אותנו בעלון הבא מה היו התשובות...

דבר העורכת: ★

דף הברכות האיחולים והפירגונים קצת עצוב...

חברים – פרגנו, תאחלו, תודו,
תברכו, תשתפו – זה נעים לכולם
וזה בחינם!

זה לא חייב להיות עמוד וגם לא חצי.
זה יכול להיות רק איזה וואטסאפ
קטן עם משפט או שניים או שלושה.
וזה גם הדבר היחיד שיכול להיות
אנונימי בעלון, אז יאלללה... ברגע
זה מה שעולה על דעתכם...

טרקים בגיל השלישי

ראיין ספי, ענה ברצון בני פרג

לפני כשלושה חודשים, עוד לפני שידענו להגיד "זהירות קורונה", יצאתי לסוף שבוע של שני קטעים בשביל ישראל. היעד היה אזור בקעת עובדה בנגב. בדרכנו, עצרה הקבוצה שלי בתחנת הדלק בעבדת, שירותים וקפה (בסדר זה) והנה עוצר אוטובוס נוסף ליד זה שלנו וממנו יורדת קבוצת מטיילים. הפתעה – פנים מוכרות – בני פרג ומנחם ארזי. מסתבר, כי החברים יצאו לשלושה ימים של טיול אתגרי באותו אזור. בני ומנחם הם מטיילים קשוחים, גם מסלול קשה, גם לינה בשטח בקור נגבי מקפיא.

ובכן, בחרתי לראיין את בני על תחביב הטיולים שלו, על יעדים מיוחדים, גבוהים ורחוקים, אליהם העפיל. הראיון נערך דרך המחשב, לפי הכללים, ומבטא געגוע למציאות שפויה יותר...

*** בני, מתי התחלת את תחביב הטיולים שלך? היה אירוע מסוים?**

לטייל אהבתי מאז שאני זוכר את עצמי, אבל, הטיולים הרציניים ובצורה קבועה התחילו לפני כ-40 שנה עם החוג לטיולי אופניים בהנהגתו של בוז' (המכונה יצחק בוז'רנו), שהתחיל בקול תרועה גדולה עם קבוצה גדולה של רוכבים (אלה שנמצאים היום בגיל המסוכן לקורונה). רכבנו בכל חלקי הארץ ואפילו בחו"ל. אך עם הזמן נשרו רבים, עד שמצאתי עצמי בגיל 60, מדווש לא פעם לבד ברחבי העמק המורחב, תוך כדי התוודעות לעובדה, שאם כל הכבוד לטיול באופניים - אם אני רוצה להגיע לתוך הקרביים של הארץ צריך ללכת ברגל. ואכן, ירדתי חלקית מהאופניים והתחלתי לטייל ברגל, בתחילה לבד, ועם הזמן הצטרפו אלי כמה חברים. יצרנו קבוצת טיולים שפעלה במשך כשנתיים עד שהתפרקה, ומאז אני מטייל בכמה קבוצות טרקים קבועות (יחד עם ממי ארזי).

ומטרקים בארץ הדרך קצרה לטרקים בחו"ל ולטרק הראשון לקצ'קר בטורקיה, וכל השאר היסטוריה של 20 שנה.

בנוסף לטרקים אני גם עושה גלישות צוקים (סנפלינג) מעשרות מטרים (כמובן עם מדריכים מוסמכים וציוד מתאים), והדבר החשוב לי, שאני מצרף אלי את הנכדים לגלישות האלה. הנכדים שרוצים מצטרפים לגלישות כבר מגיל 6, 7, (הנכדות הגדולות כבר 7, 8 שנים בעניין) מה שמחייב גם חלק מההורים להצטרף בשמחה. כמובן ואנו מקיימים כך אירוע גיבוש משפחתי מהנה.

*** כיצד אתה מתאמן ושומר על כושר גבוה? מרגיש את השפעת הגיל? בכל זאת, כבר חצית את גיל 78!**
שמירת הכושר היא דבר חשוב מאוד למי שרוצה להתמיד לאורך שנים בטרקים ובעיקר כאשר מגיעים לגילים מתקדמים. אני מקפיד ללכת כמה פעמים בשבוע בפארק, ועוד כפעמיים בשבוע מכשירי כושר בדשא יום הילד, עולה ויורד ברגל לגלבוץ פעם בשבועיים עד שלושה, לפעמים עם משא בקבוקי מים של 10 קג על הגב. שחיה בקיץ פעמיים שלוש בשבוע, וכמובן הטיולים עצמם של עד 20 ק"מ ליום פעמיים עד שלוש בחדש בעיקרם בחורף.

השפעת הגיל ודאי קיימת. מגיל 60 שהתחלתי (זה לא פעם הגיל שמטיילים פורשים מהטרקים) ועד גיל 74-75 לא הרגשתי קשיי גיל, אבל מכאן ישנה ירידה בכושר שבהחלט מורגשת בשטח וכמובן מקשה על היכולת לשמור על הקצב של הקבוצה, וצריך לא פעם לחרוק שיניים, לפעמים לוותר על הפיסגה השלישית לאותו יום הליכה וגם להיעזר לפעמים בחברים.

*** איך ההרגשה לטייל עם קבוצות של אנשים הצעירים ממך בשנים רבות, והאם זו קבוצה קבועה?**
גיל המטיילים פחות חשוב, הרבה יותר חשוב זה אופי המטיילים ואני רוצה לציין שאלו שבאים לטרקים הם "מיטב הנוער", תמיד מוכנים לעזור למי שצריך, להתחשב בקשיים שלו, לתרום לקבוצה ועוד...

גיל רוב המטיילים הינו בין 40 – 60 שנה , אבל כמובן ישנם צעירים מזה וגם מתחת ל 20 ועד מבוגרים הנושקים ל 80. הטיול עם הצעירים הוא נהדר הם נותנים לנו הרבה כבוד (אני לא המבוגר היחידי אבל בדרך כלל המבוגר ביותר) , ולא פעם גם באים בשאלות איך עושים את זה ותוהים בינם לבין עצמם האם יגיעו לטייל בגיל הזה. נוצרים קשרים חברתיים יפים מאד בין המטיילים.

***איזה סוג טיולים אתה בוחר לעשות בארץ – האם ימים בודדים, סופי שבוע, באיזה אזורים ובאיזה תנאים ?**

חלק גדול מהטרקים שלי בארץ הם חד יומיים ובסופי שבוע , אבל טרקים כאלה מאפשרים לי לטייל רק מהצפון ועד מדבר יהודה וגם זה במגבלת מסלולים מסוימת, כי לא פעם גם באזורים האלה המסלול מחייב לפחות יומיים ולפעמים אף שלושה ימים. באזורים הדרומיים ממדבר יהודה ועד איילת חייבים לפחות יומיים ועדיף שלושה ועד ארבעה ימים לטרק, מה שמחייב שינה באוהלים אישיים , שק שינה , מזרון שטח וכל האופרציה המתבקשת מסביב להכנת אוכל מים תאורה וכד' בשטח.

בדרך כלל אני מטייל בכולם ואין לי בעיות בנושא . מכיוון שהטרקים הם בדרך כלל בחורף אז גם הקור בלילה ובהשכמת הבוקר הינו חלק בלתי נפרד מהחוויה.

***שמעתי ממך על טיולים בסיני, ההר הגבוה, תרחיב בבקשה על טיולים אלה – להיכן, איך הארגון, הרגשת בטחון (דאעש על הגדרות !).**

ישנם כמובן גם הטרקים אצל שכנינו בירדן וסיני. במשך שנים רבות עשינו בירדן טרקים מדהימים ביופיים כולל גלישות סנפלינג בנחלים מדהימים, כמו עידן, ארנון ואדי פייד וקניוני מואב רבים אחרים , וגם טיפוס בהרים מיוחדים במינם כמו רג'ף, ג'אבל רם , ואדי רם , הליכה על מדפי סלע, שמורת דאנה, ג'אבל בורדה, ג'אבל חושחש, פטרה כמובן, ועוד רבים אחרים. אין כזה בארץ. בזמן האחרון (בערך שנתיים) השלטונות הירדנים מונעים מאיתנו טרקים כאלה ומאפשרים רק טיולי תיירים שכמובן לא מתאימים לנו.

אבל ממש עם סגירת ירדן לטרקים שלנו , נפתחה אלינו סיני בנופיה המדהימים , ולמרות התראות על דאע"ש וכד' עשרות אלפי ישראלים נוהרים לסיני בחגים (בעיקר לחופים) וגם אנחנו ביניהם. הטרקים בסיני הם בעיקר לאזורי ההר הגבוה, מזרח סיני, ואזור ג'אבל שומר.

הטרקים באזורים אלה נעשים כמובן בסיועם והדרכתם של הבדואים המקומיים, כל אזור והשבט הבדואי שלו, ותמיד יש מלווה בדואי שעוזר למדריך הישראלי בניווט ובכל דבר אחר שנחוץ. הלוגיסטיקה משונעת ע"י גמלים או רכב מהשבט להעברת ציוד הלילה והמזון שלנו לחניות הלילה , שהם תמיד באיזה ואדי או משטח קרקע מתאים. וכמובן ארוחות ערב בדואיות אסליות.

בטיול להר הגבוה ז"א אזור ג'אבל מוסא, סנטה קטרינה וכל ההרים הגבוהים מסביב, טיפסנו על כל ההרים מסביב אבל לא על ג'אבל מוסא, את ההר הזה מדריך הטיול הישראלי שלנו ליאור אנמר (שהוא אחד כזה שכח הגרביטציה לא חל עליו) השאיר לטיולים הפרטיים שנעשה מתישהו. הוא לקח אותנו לטיפוסי ההרים מסביב , שככול שיותר תלול וגבוה, ואם גם צריך להעזר בחבלים פה ושם עדיף. וכמובן כניסה למנזר סנטה, ככל שמורשה להיכנס. אל תשאל אותי על שמות כי בדרך כלל אני לא זוכר אותם , אבל הגבים והמעיינות וההרים היו מדהימים וכמובן משאירים טעם של סיפוק ועוד.

הטיול השני למזרח סיני במתכונת דומה בכל מה שקשור לבדואים וללוגיסטיקה, בעיקרו טיול גאולוגי. הרבה הסברים על המבנה הגאולוגי של ההרים והואדיות שחלקם הגדול מאבן חול בצבעים מדהימים כמו קניון הצבעים ועוד אחרים.

ואחרון חביב בטיולים האלה הם הערבים סביב המדורה המחממת אחרי ארוחת הערב הבדואית, תוך כדי ירידת הטמפרטורה הלילית, וכמובן השכמת הבוקר לקור המדברי, קיפול האוהל בידיים קפואות, חימום הידיים בקפה / תה של בוקר והתחלת יום חדש.

***וכעת נגיע לדובדבן בקצפת – טרקים בחו"ל. מדי פעם אני שומע הדים לעוד יעד אקזוטי שלך.**

כן, הטרקים בחו"ל הם באמת משהו מיוחד גם ביפיים גם באורך זמנם וגם בעלותם הכספית. תקצר היריעה מלספר על 18 שנות טרקים בחו"ל שבהם טרקתי כמעט בכל היבשות, כמו שכתב אלתרמן בשירו "גדליה רבע איש – " כי העולם גדול גדול, צריך לראות בו את הכל, איך מסודר בו כל דבר, איפה יש חם ואיפה יש קר". וכן הוא גם מלא מסלולי טרקים יפים וגבוהים, לבנים וירוקים שוצפי מים ומפלים, שוממים ומלאי צבעים והוד.

אם רק נזכיר כמה שמות מהמפורסמים שבהם, קילימנג'רו, אנפורנה, אוורסט בייס קמפ, הרי פאמיר, ניו זילנד, פטגוניה, קצ'קר, מון בלאן ועוד רבים אחרים. ככל שגבוה ופראי כך ייטב. חלקם עובר את הגובה של 5000 מ. ואף מתקרב ל 6000 מ', כאשר הקור והחמצן נמצאים ביחס הפוך לגובה, ככל שהמטרים עולים החמצן והקור יורדים. הטרקים הגדולים והגבוהים - הימליה, ד.אמריקה אפריקה - בדרך כלל לוקחים בין שבועיים לשלושה שבועות. טרקים באירופה שבוע עד שבועיים.

אתרכזו בטרק האחרון שעשיתי באוורסט בייס קמפ שבנפאל, שבימו האחרון חגגה לי הקבוצה יום הולדת 78. טרק זה הוא מהמפורסמים והאתגריים שבטרקים, בוודאי לאדם בגילי.

עליה למטוס בנתב"ג ונחיתה בקטמנדו בירת נפאל, שהות של יום וטיסה ללוקלה, שדה התעופה שממנו מתחיל הטרק. הטיסה, זאת הדרך היחידה להגיע לאזור. התארגנות קצרה ומתחילים ללכת עם תרמילי ציוד יום, כאשר כל שאר הציוד שלנו מועמס על הסבלים בני השארפה, כ 30 קג לאחד.

ההליכה מתבצעת בשבילים רחבים עם שיפועים לא פעם תלולים מאוד ואלפי מדרגות שמסייעות בתנועה. שבילים אלה משמשים ביום יום את התושבים המקומיים ואת בהמות המשא שלהם (שהם פרדות, סוג של בקר- הכלאה של יאק עם פרה והיאקים עצמם) בתנועתם בין הכפרים שלאורך הדרכים ועד הכפרים בגבהים העליונים.

בהמות המשא ונושאי משאות אנושיים הן הדרך היחידה להעברת משאות ממקום למקום באזור הקשה הזה. בדרכים האלה במשך כמה ימים אנו עולים מיום ליום, כאשר בלילות ישנים במוטלים כפריים לאורך הדרך (אין שינה באוהלים באזורים האלה). מדי פעם ישנה עיירה קצת יותר גדולה מכפר קטן כמו למשל נמצ'ה-בזר, שבה מתרכזים מאות מטיילים מכל העולם שמטיילים בהרים. בעיירה כזאת עושים עצירת התאקלמות של יום והשלמות ציוד אחרונות. צריך לדעת שעליה לגבהים מחייבת (מחוץ לכדורי האורומוקס) גם להליכה איטית מותאמת לכמות החמצן באוויר, ומדי פעם גם עצירות של יום או יומיים לצורך התאקלמות הגוף לגובה.

משם אנו ממשיכים למעלה כמה ימים, כאשר מעלינו משקיפות פסגות מושלגות גבוהות ולידינו זרימות מים רבות עד שמגיעים לכפר גוקיו, שמהפסגות שמעליו בגובה של 5400 מ', ניתן להציץ לראשונה אל "המלך" אוורסט. ואליה אנו מטפסים. המשך משם תוך יומיים למעבר ההרים צ'ולא גם הוא בגובה של כ 5400 מ תלול מושלג ומוקרה, ובעיקר צפוף ממאות מטיילים העולים ויורדים בו, וביניהם גם רבים מבני ארצנו.

ומשם שני ימי הליכה ועולים לקאלה- פאטר פסגת גוש סלע עצום וכהה בגובה של 5620 מ. ושם פסגת העולם מופיעה לפנינו בכל הדרה בגובה של 8890 מ. כאשר הרי וקרחוני ענק מכל עבר. לאחר ההתפעמות ותחושת ההתעלות ירידה במשך שלושה ימים בחזרה ללוקלה ולטיסה הביתה.

משם אנו ממשיכים למעלה כמה ימים, כאשר מעלינו משקיפות פסגות מושלגות גבוהות ולידינו זרימות מים רבות עד שמגיעים לכפר גוקיו, שמהפסגות שמעליו בגובה של 5400 מ', ניתן להציץ לראשונה אל "המלך" אוורסט. ואליה אנו מטפסים. המשך משם תוך יומיים למעבר ההרים צ'ולא גם הוא בגובה של כ 5400 מ תלול מושלג ומוקרה, ובעיקר צפוף ממאות מטיילים העולים ויורדים בו, וביניהם גם רבים מבני ארצנו.

ומשם שני ימי הליכה ועולים לקאלה- פאטר פסגת גוש סלע עצום וכהה בגובה של 5620 מ. ושם פסגת העולם מופיעה לפנינו בכל הדרה בגובה של 8890 מ. כאשר הרי וקרחוני ענק מכל עבר. לאחר ההתפעמות ותחושת ההתעלות ירידה במשך שלושה ימים בחזרה ללוקלה ולטיסה הביתה.

חשוב לציין שלמרות העוצמה ההוד והיופי של הטבע בהימליה, ישנו הנוף האנושי של החיים באזורים קשים אלה, כפרים רבים יפים ומעניינים, מקדשים בודהיסטים מקושטים, ומאות רבות של מטיילים מכל העולם ועוד.. לסיום למעוניינים, ניתן לטייל טרקים מדהימים באזור גם בגבהים "נורמאליים" יותר, בסה"כ כאשר אין גשם או סופת שלגים ויש שמש מזג האויר נהדר.

נאחל לבני - לחיי הטרקים שבדרך !

מיומנה של אמא בתקופת הקורונה – רותם רשתי

דבר העורכת: רותם רשתי כותבת לנו איך זה להיות אמא בצל הקורונה: נכתב בתחילת ימי הקורונה, אז קצת השתנו דברים, אבל הכל אמיתי, מציאותי ומהלב...

רותם: יום כלשהו, לא ברור בדיוק איזה עד שרוקסנה הגנת שולחת לנו שיר "היום יום רביעי".

כן יום רביעי היום, הכל כבר סלט של ימים, שאין שום דבר שמבדיל ביניהם.

מתעוררת בבוקר, שמחה שעוד כולם ישנים, אפשר ללכת להליכה קצרה לנשמה, כמה דקות של פרטיות, שקט, לשמוע את עצמי חושבת... יש! אולי אפילו מוזיקה! אני כל כך שמחה.

אבל רגע, מותר לצאת החוצה? מחשבות מתחילות להתגב, מה אמרו אתמול, שמותר? זה כבר בתוקף? אוכפים את זה? בינתיים המחשבות עוברות, ואז "אמא אני רעבה", "אפשר לאכול לפני שמצחצחים שיניים?" טוב נו, כבר אעשה מתיחות אחר כך... גם חשוב.

שתי הבנות קמו, "לא רואים טלוויזיה בבוקר" אני מכריזה כשהיד נשלחת לשלט.

בשבוע הראשון היה לנו סדר יום, אבל הגעתי למסקנה שאני לא מצליחה להיות מספיק יצירתית לחבר כל יום אטרקציות ביתיות כשאני צריכה לעבוד תוך כדי ולא ללוות את הפעילויות.

פעילות בוקר (שלי) של שטיפת כלים וסידור חדר משחקים (במקום הליכה) קפה שחור לי, קורנפלקס להן.

בודקת מה שלחו מאירה המורה, רוקסנה הגנת, הילה מבית שקד, כל מיני פעילויות, מערכות... שוב הלכתי לאיבוד. עדכנתי אותם רק בחלק שיכולתי להכיל ולא דרש ממני מאמץ.

הן מתחילות לריב: לקחת לי, דרכת לי, בעטת בי, העלבת אותי.

אוקיי, בוא נמצא לכל אחת איפה ובמה היא מתעסקת עכשיו. אחת בציור, השנייה ביצירת חלב עם צבע מאכל וסבון כלים. אני מתיישבת לעבוד. לא עוברת רבע שעה ו... "אמא דחוף חתול שותה מהחלב והפך את הצלחת". שוטפים, מנקים רצפה, וחתול. אני כועסת על עצמי שהסכמתי את היצירה הזו מלכתחילה.

קצת רבים, קצת משחקים, קצת צועקים, קצת פגישות בזום, תוך כדי "אמא, אמא, אמא! בלי סוף.

כמות דמיונית של וואטסאפים כל 5 דקות, קשה להתרכז... כבר שעת צהריים, טיול לחדר אוכל עם הרולרבליידס ואופניים (תודה לאל על חברותא), הבנות מחוץ בחוץ, רואים קצת אנשים מרחוק. אחרי ארוחת צהריים זמן טלוויזיה, יש אפשרות לעבוד עוד קצת למרות השעה הקשה, לחזור לאנשים.

אחר הצהריים השכנים יוצאים החוצה, קשה לא להתערבב, לגדולים קל יותר להסביר אבל לקטנים יותר קשה, וגם שוכחים וגם, הם כל כך מתגעגעים לשחק עם חברים.

קופצים לכלבו, מחכים לתורנו. בינתיים בחוץ התקהלות ילדים ומחלקים ממתקים, ותמיד אנחנו אומרים לכבד, אבל הפעם, אומרים להם פתאום לא לתת, לא לכבד, להתרחק. הם מבינים אבל זה כל כך מוזר.

יושבים קצת בחוץ, שוב רבות, הפעם על רולרבליידס ואז על משחק ואז על משהו אחר, קצת טלוויזיה בשביל קצת שקט, עוד עוגיות, ארון הממתקים עובד שעות נוספות.

אז אולי נכין משהו בריא לארוחת ערב? אני חושבת לעצמי.

וערמות של כביסה לקפל, ערמות של כלים, התכוונתי לשטוף את הרצפה כבר כמה ימים ובסוף טיטאתי.

אחרי ארוחת הערב כבר רוצה לסיים את היום, אבל זה בדיוק הזמן שבו היצירתיות עולה על גדותיה - "אמא תראי הצגה" אמא תראי" אמא אני צריכה עזרה בשיעורים"....

אההה... וגם הזיזו את השעון. אז הן הולכות לישון מאוחר, רצות, משתוללות, צוחקות וממש לא מתכוונות ללכת להתקלח ולישון. "טוב", אני אומרת בייאוש אחרי שעה של בקשות, רדיפות, הקשבה, כעס, עייפות.

"אני הולכת לעניינים שלי. לילה טוב!"

נכנסת למיטה כמו שאני ושמה את השמיכה על הראש, רוצה לשמוע שוב רק את עצמי ולא אף אחד אחר, שקט. מזל שללירז עוד נשאר כח. בינתיים הקטנה נרדמה כמובן בלי לצחצח והוא עוד נשאר עם הגדולה.

יש גם רגעים טובים כמו שצוחקים פתאום ביחד, משחקים או שרים ביחד ובעיקר מכירים זה את זה טוב יותר.

אני יודעת שכולנו נהיה פה גם מחר, עוברים יום ביומו, דקה בדקה, הכביסה תהיה פה גם מחר, הכלים יהיו פה גם מחר, הילדים יהיו פה גם מחר, אז פשוט מנסה לנשום וגם לשתף זה עוזר. אחת... קורונה...

זמן קורונה

בקורונה לא באים
 בקורונה גם לא נאגרים,
 לא יוצאים את אפה,
 לא אים ומה,
 זה זמן של עמיצה,
 זמן שנגע
 מה חתם ומה מסור,
 לא בזיק גדולה,
 יש לי שאלות
 רבות ועבודות,
 שיש לי זה הקיץ
 לפני ומתי? הופיץ
 זה לא יה אצל
 זה של עולמי,
 זה מפנים נוסו
 בולו פתח ומורא,
 אנסה זה גור
 שיצבו מהו,
 מעסיקה את עמי החסור
 קפילה שיגיה הסדר.

אנשים להבוא עולה טוב
 למה לא להשאיר
 הולו יקח מאיני
 את העם הנורא,
 אנשים שיש הטוב
 שנתן שוב להחלה
 שנתן לשמור
 בה הכוח
 נהקב עצמיני ואכל
 נבין שקרה זה טוב
 נשים הזון
 בהקשר ואכפון
 שנתן את קרה
 ונחזיק לשיטה.
 נחזיק אסכולה מהפנים
 נקרה בחוש וקפנים
 שזה יקרו
 ושלט יחזור
 ש.ע.מ
 זה הפל נהגבר
 נגיב מזה ונשמרה.

רעיה מורגן

בני פרג

אנשי שררה מייד תופשים כותרות
 כל ערב בשעה של חדשות
 צווי חירום עלינו מטילים
 אלפי שוטרים אותנו בבתים סוגרים
 אנשי שררה פסח משפחתי מונעים
 אך הם את הצווים לא מקיימים
 ורק אנחנו מנועים
 ליצור מפגש בין סבים ונכדים.
 אנשי שררה על אגו הם רבים
 מי יתפוש התהילה
 אם ביבי באלפים
 או בנט ברבבה
 אנשי שררה היסטריה מלבים
 אימה ופחד משדרים להמונים
 היסטריה משרתת מטרתם
 לשמור שלטון הנאשם.

הקורונה!
 כמו גורגרונה המדוזה
 את כולם היא מקפיאה
 מאכלת משתוללת
 זאת קורונה מחלה
 אנשי בריאות בשריונם עובדים
 בלי חשבון את תפקידם עושים
 איימה גדולה רוחפת פה ושם
 איימה גדולה חודרת שריונם
 מחלה טורפת הזקנים
 אנשי בריאות אובדי עצות מולה
 לו רק יכלו את חייהם היו נותנים
 לשמור אותנו מהמחלה
 אנשי שררה הפקירו הבריאות
 שנים זנחו אותה לאנחות
 כספים רבים מנעו מפתרון
 של הזקנה במסדרון

תלמה סגל- הצעצוע של הילדה אילזה ברייר, סגירת מעגל

דרור סגל*

אילזה (Ilse) תלמה נולדה בווינה בשנת 1937 להוריה לודוויג ורגינה ברייר (Breier). לאחר סיפוח אוסטריה לגרמניה במרץ 1938 השתנו חייה של המשפחה. נערך רישום של כל היהודים בעיר. אביה של תלמה אולץ למסור את הנגרייה שלו עם כל המכונות ומחסן עצים גדול. המשפחה נאלצה לעזוב את הדירה בה התגוררו ועברה לגור עם הסבים- 10 נפשות בדירה. אביה של תלמה עבד בכל עבודה אפשרית. הוא נשלח למעצר של שנה לאחר שדווח כי התקין ארגזים בעלי דופן כפולה (למחבוא לכסף ואבני חן עבור יהודי). לאחר מכן הועלתה המשפחה על רכבת לאושוויץ, אך הורדה ממנה על ידי המפקד הנאצי: אלוואס ברונר, משום שהאב הנגר לא סיים את הכנת הרהיטים עבורו. בחודש אוקטובר 1942, 4 ימים לאחר שמלאו לתלמה 5, נשלחה המשפחה לגטו טרזיינשטאט. בגטו הופרדה המשפחה, ותלמה ואחיה כמעט ולא נפגשו עם אביהם. האב לודוויג רצה בכל מאודו, לשמח את הילדה ביום הולדתה, אך לא ניתן היה לקנות או לייצר מתנה. בעבודות סידור המחסנים ועיזבונות יהודים שנשלחו למזרח, מצא צעצוע קטן. תיבה/ מזוודה ובתוכה שלגיה ושבעת הגמדים, עשויים מזכוכית צבעונית. הילדה לא ידעה את נפשה מרוב שמחה והתרגשות. היא חיבקה חזק את הצעצוע וצעדה עמו בכניסה למחנה, בידה השנייה אוחזת ביד אימה. הם כמעט חלפו את שער הכניסה למחנה, ואז השומר הנאצי צעק: מה יש לקטנה ביד? הוא הכה על הצעצוע בכת הרובה. הצעצוע נפל ונשבר. האם אחזה בחזקה ביד הילדה ואמרה בשקט אך בתקיפות: את ממשיכה ללכת ולא בוכה. תלמה מעידה כי ברגע זה הבינה שהיא נכנסת לעולם אחר ואכזר, בו גם ההורים לא יכלים לעזור ולהגן בכל מצב. בחודש מאי 1945, לאחר שחרור הגטו על ידי הצבא האדום, חזרו בני המשפחה לווינה, אך מספר חודשים לאחר מכן, נפטרה האם. תלמה ואחיה הצטרפו לתנועת הנוער "השומר הצעיר" ועלו לישראל בשנות ה-50. תלמה ואחיה הצעיר דן הגיעו לקיבוץ ניר דוד, ואחיה הבכור יהודה גר בקיבוץ רמת השופט. אביה של תלמה נפטר בווינה, כשהיה בן 62. אחיה הבכור יהודה, נהרג בתאונת דרכים, כשהיה בן 40. אחיה הצעיר דן נפטר בשנת 1998. תלמה נישאה ל-אהרון בשנת 1958, נולדו להם 4 ילדים ו-14 נכדים.

Unserer lieben Mutter und Grossmutter,
Talma - wir geben Dir Dein Geschenk
zurueck.

לאימא וסבתא תלמה היקרה- מחזירים לך את המתנה

אנחנו הבנים והנכדים, מכירים את הסיפור המכונן הנורא, כבר שנים רבות. תלמה מספרת אותו בכל הזדמנות מול ילדי גנים, תלמידי בית ספר ובהכנה למשלחות לפולין. לפני כשנתיים צץ ועלה רעיון של שני נכדים ליאב ונועה, להביא לסבתא מתנה דומה בסוג של סגירת מעגל. מאז עשיתי מאמצים רבים למצא צעצוע דומה בשנות האלפיים. האינטרנט מלא בצעועי שלגיה עשויים גומי, פלסטיק ופי וי סי. אבל זה נראה לנו הוזלה של הצעצוע המקורי מזכוכית צבעונית. חיפשנו בעשרות חנויות צעצועים, בברצלונה, לונדון, וינה וערי ישראל, לרבות אצל נפחי זכוכית. אך החיפושים לא עלו יפה. לא נואשנו אך הרעיון ירד בינתיים, עבר למצב של אש קטנה בסוג של המתנה. אחת הנכדות, נטע, לא ויתרה ופרסמה את הסיפור פייסבוק. ראה זאת במקרה, שמעון הניג, חיפאי, בעל חנות ייחודית בשם בובבימה, המוכרת בובות וצעצועים למגוון מטרות. שמעון מאוד התרגש מהסיפור ויצר קשר עם נטע. הוא נרתם לעזור אף שהוא איננו נפח ואמן זכוכית. הוא יצר קשר עם עמית, אמן זכוכית מהעיר זלין בצ'כיה. האמן דיוויד יוהנס, מייצר צעצועי זכוכית זעירים, בעיקר חיות. גם הוא התרגש מאוד מהסיפור המדהים והסכים להירתם למשימה. הוא ייצר ושלח לנו דרך שמעון את הצעצוע במחיר עלות בלבד וללא רווח. לאחר יום השואה 2020, באווירת קורונה, נסגר המעגל עם כל הסמליות והעובדה המקרית שהצעצוע המקורי נשבר ונלקח על אדמת צ'כיה והצעצוע החדש יוצר אף הוא באותה מדינה. הצעצוע הוענק והוחזר על ידי הילדים והנכדים, ל"ילדה", תלמה סגל, 77 שנים אחרי שנלקח ממנה באכזריות נוראה. תלמה התרגשה עד מאוד, למעשה לא נרגעה גם למחרת. התמונות המצורפות, מדברות בעד עצמן.

*דרור סגל מנהל ואוצר המוזיאון לארכיאולוגיה, עקבות בעמק, בגן השלושה, ובנה הבכור של תלמה סגל

מהארכיון לעלון – חודש אפריל

1940 מתוק: "עריט" – מפי הטף

- קוראים לגיורא (אשכנזי) לבקר בקולנוע והוא עונה: "אני לא רוצה קול-נוע, אני רוצה קול נח".
- מיכל מפטפטת בשעת השינה ומפריעה לילדים לישון. כשנחפים בה על כך היא עונה: "מה לעשות? יש לי דיבור בפה"
- יהודית הקטנה (זמיר) מבקשת שיקטפו לה עלה מהעץ "להריח". אחר כך היא אומרת: "ועכשיו לתלות אותו בחזרה".
- אורה (שפר) מצאה חור קטן בפרוסת הלחם, היא מביטה דרכו על יהודית ואומרת: "הנה אני עושה לך תמונה!"
- מראים לנירה (שריג) את ההבדל בין הצבעוני לכלנית. לכלנית יש עלים ולצבעוני אין. נירה קורעת מיד את עלי הכלנית ואומרת הנה גם זה כבר צבעוני!"
- יהודית הקטנה ראתה שהגשם פסק פתאום. היא אומרת: "הוא הלך לאכול".
- הילדים רצים בין הפרחים, סביבם עפים פרפרים וציפורים. אורה אומרת: "רק הפרחים לא יודעים לרוץ". דני (יפה): "כי הם עוד קטנים אז הם לא יודעים".
- ערן (להב) הלך לטייל אל התל. בעלותו למעלה החל להציק בשאלה: "איפה התל?" במשך כל הדרך הוא ראה אותו ועתה נעלם.

1950

עודנו חיים את חג הפסח הנאה וחוויות העומר המלבב וכבר חלף חג העצמאות ואין פלא שאנחנו הרחוקים מההמונים הסוערים בעיר לא מצאנו עדיין צורה לחג. אכן, הרבה לבטים לנו בעיצוב חיינו וחגיגנו המבטאים אותם. מי ייתן ונניח יסודות שלבנינו ולנו יהיו חגיגנו טבעיים כנשמת אפינו. בפעם ה-13 חגים אנו את האחד במאי על אדמתנו. הבאנו לכאן לא רק את כוחנו אלא גם את דגלנו האדום והוא התנוסס אז קטן ובודד על מגדל קטן בתוך שממה.

1960

חלקנו במוסד החינוכי בעשר השנים הקרובות עם כניסת ילדי רשפים למוסד צצו בעיות שיכון ובעקבותיהן תביעות לממון מבנים נוספים. המשקים הנתבעים רצו לדעת האם המחסור במבנים איננו חולף והאם יש הצדקה להשקעות חדשות ובאיזו מידה. לשם כך נערך סקר ונקבע מספר הילדים אשר עומדים להיכנס למוסד במשך העשור הקרוב. מסקר זה מתקבלת תמונה מעניינת עבורנו. מספר הילדים היום במוסד הוא 266. בשנת השיא – 1965, המוסד ימנה 313 ילדים, 47 ילדים יותר מאשר היום. מספר הילדים שלנו במוסד היום הוא 85. בשנת השיא שלנו – 1963 מספרם יהיה 103, ב-18 יותר מהיום. ב- עשר השנים הבאות יהיו לנו סביב 100 ילדים וביתר 4 השנים כ- 90 ילד כל שנה.

אחוז ילדי תל עמל ינוע בין 32 עד 34 אחוז. ילדי בית אלפא 26 עד 30 אחוז. ילדי מסילות בין 37 עד 15 אחוז. רשפים מ-5.6 עד 21 אחוז. במשך כל השנים האלה יהיה מספר ילדי תל עמל גדול יותר משל יתר המשקים במוסד. מספר ילדי מסילות יקטן עד למטה מחצי, ומספרם של ילדי בית אלפא ורשפים יעלה בהדרגה. הננו אם כן השותף הגדול ביותר במוסד וגם השותף היציב שבהם. ניתוח מספרים זה מחייב אותנו לתת את הדעה באופן רציני ביותר על מעמדנו בשטחים השונים של המוסד המשותף. אין המספרים הללו

מחייבים אותנו במיוחד בשטח ההשקעות דווקא. עיקר ההשקעות יהיה מוטל בעתיד על השותף החדש – רשפים. אך במה שנוגע לעובדים מוכרח לחול שינוי יסודי מאוד.

לקראת הצטרפות גרעין "עומר" כחברים בקיבוץ קבוצת "עומר" מונה היום 30 חברים. 18 מהם נמצאים בבית, 7 בצבא ועוד 7 נמצאים בחו"ל ויעלו בתום תקופת עבודתם בהדרכה בתנועה. לאחר עזיבת כמה חברים בלתי יציבים, שניסו את כוחם בחיי קיבוץ ונכשלו, יצרו חברי הגרעין חברה יציבה. התערו בקיבוץ ובעבודה, התבגרו ובשלו לפעילות קיבוצית מלאה. עתה בשל הגרעין לרצון לקבל עול חברות מלאה, על כל החובות והזכויות הנובעות מזה. בעקבות בירורים שהתקיימו בגרעין נתקבלה ההחלטה בדבר הצטרפות מלאה לקיבוץ. אותם חברי "עומר" הנמצאים בארץ, אשר יביעו את הסכמתם לכך, יצהירו על חברותם מייד. עם חברים אחרים אשר עדיין יש להם ספקות יתקיימו בירורים אישיים.

הצקות פירוק האגף החדש של בית התרבות והתחלפת הצאפא שכן תחתיו

10.03.1961 גג בית התרבות הולך ונשלם

היום החלו פועלי הבניין להרכיב את הקשת השביעית, ויש להניח כי בעוד מספר ימים יושלם ויקורה כל הגג המקומר, אשר יישען על 8 קשתות.

כל התקוות שנוכל השנה לחוג את חג הפסח בתוך המבנה החדש - נתבדו, שכן לפני שאפשר יהיה בכלל להיכנס לבניין, מוכרח המהנדס הראשי לאשר את טיבו, איתנותו ובטיחותו של הגג. את זה הוא לא יעשה טרם יושלם המבנה כולו.

17.03.1961 כיפת בית התרבות עומדת הכן!

אתמול סיימו פועלי הבניין את מתיחת הקשת האחרונה בגג בית התרבות והיום את כיסויה של הכיפה בקורות בטון בין הקשתות. בזה הושלם המעגל וגג הבית עומד הכן.

1970

נתן אלתרמן בחצרו fe קיבוץ / נחמה אנוסר

(המשורר נתן אלתרמן, אחיה של לאה להב אלתרמן)

[...] היינו רואים אותו חולף על פנינו שקוע בעולמו הוא, אבל כשברך אותך היתה בברכתו מן הפשטות החברית. זכורני שפעם זרעתי זרעים במשתלת הפרחים בשיכון הוותיקים. הוא ניגש ויחד התפעלנו משפע הצורות שלבשו הגרעינים הקטנטנים האלה ואז נזכרתי שבעצם נתן הוא אגרונום במקצועו.

ומחרות תהפוכות הגורל. ללאה שלנו הועידו ההורים לימודים באוניברסיטה במטרה שתהיה למחנכת. לאה הלכה לקיבוץ. שנים עבדה בחקלאות ורק אחר כך היתה למחנכת. נתן למד אגרונומיה בצרפת ושם נהיה למשורר.

באותם זמנים השתדלו המשוררים, האמנים וגדולי הרוח להתקרב לתנועה הקיבוצית, בה ראו את הקהל המבין ביותר, המובחר ביותר. ואת אישורה ליצירתם ביקשו, אולי גם מתוך שמץ הרגשת אשמה שהם בחרו בדרך אחרת ולא בדרך החלוצית, שהייתה אז דרך המלך לכל אדם שביקש לשרת את עמו.

באותה תקופה נולד גם השיר "ראשונה לחומה ומגדל". המילים מאת נתן אלתרמן והמחיקה של מרדכי זעירא, אותו אנו שרים בכל חנוכה מאז ועד היום.

קשריו העמוקים של נתן מימי נעוריו היו לקיבוץ אפיקים. היה בו צורך פנימי לשרת את העם ומפעלו וכך נולד גם השיר "בחצרו של קיבוץ" שהתפרסם בספרו "עיר היונה". "אמרה חצרו של קיבוץ: חוקה שמת לי חדשה בערכי הקרב / ובקומי לתת רסן ביד חזקה / על כוחם של יצרי משפחה ובית אב".

1980

משיחות הקיבוץ - חניון בסחנה: הקיבוץ מאשר עקרונית הקמת חניון תיירות ליד הסחנה ונותן את אישורו לבדיקה כלכלית של הפרויקט ולהגדרה והגבלת הסכנות האקולוגיות והחברתיות הכרוכות בהקמתו. מסוכם על דעת כולם שלא תהיה עבודה שכירה.

1990

בשנת 1973 הודיע איגוד הכדורסל הארצי שקבוצות מהליגה הלאומית ישחקו מעתה אך ורק באולמות סגורים. קבוצת הכדורסל שלנו, "הפועל ניר דוד" היתה בלאומית ונוצרה בעיה קשה, היכן ישחקו בחורינו מעתה ואילך? מלחמת יום כיפור פורצת ובמקביל תמה עונת המבקרים בגן השלושה. סכום כסף המכבד בהחלט את בעליו הותירה אותה עונה, כמאה אלף לירות. מובן שצריך היה להשקיע רווח זה בפיתוח הגן ובהתייעצות במועצה האזורית סוכם ללכת בכיוון של אולם ספורט אשר יענה על צרכי קבוצתנו הלאומית ואולי, בעתיד, ישרת קבוצות נוספות.

סוכם לבנות בתחילה "סככה" כפשרה מאולצת, עקב הסכום הצנוע שהקצבנו למטרה זו. קובה גבר, חבר קיבוץ עין שמר היה האדריכל ובעזרתו התחלנו לחפש אולמות שיהוו דגם לאולם הנבנה, קטע אחר קטע. כשהגענו לשלב הרצפה נדלקתי לרעיון שאולם הספורט יוכל גם לפתור את הבעיות הנצחיות של חגי הקיבוץ: פורים, פסח ועוד. מים רבים זרמו מאז באסי והנה הגענו לפסח 1990. הקיבוץ חוגג את ליל הסדר באולם הספורט בגן השלושה ואם תרצו, אין זו עוד הגדה או אגדה של פסח.

פרויקט ספסל / נוהר רבטל - פרויקט ספסל נולד מצורך פשוט של מחסור במקומות ישיבה אל מול נופי הקיבוץ המרהיבים. הצלחנו לגייס תקציבים מניר עותק ומתיירות ניר דוד, מהמועצה האזורית, המדגה והגד"ש.

עם רעיון ותקציב פנינו לאמני הקיבוץ וביקשנו לתכנן ולבצע ספסל נוח המשקף את האמנות בה הם עוסקים. בשל אופיו של הפרויקט, כולו בהתנדבות, האמנים מקבלים כסף רק על חומרי הגלם.

תיקון טעות:

בעלון מרץ במדור זה, בתמונת הגרעין המייסד נמצא למטה משמאל זאב שדמי ולא כפי שנכתב על גבי התמונה - נפתלי גולומב.

1931 – ההחלטה על הקמת גרעין ההכשרה הראשון בשומריה

מחנה עבודה כחיק הטבע

פתיחת דרך המעלה לכפר החורש וההחלטה על הקמת הגרעין בקיבוץ שומריה בחדרה.

ההחלטה להקים גרעין לקראת יצירת קיבוץ נבעה משיקולים מציאותיים ואידיאולוגיים כאחד. לאן יחזור אלה הבודדים שבאו מחו"ל אחרי הלימודים? אחרים, בעלי משפחות נזקקות היו נאלצים לחזור הביתה לעזור להוריהם. ובנות 'המזרחי' הרי הפסיקו את לימודיהם בשל הצטרפותם לתנועה.

לנו באוהל עגול בצפיפות, עם כל הרגליים למרכז והראשים מציצים החוצה מעבר לשולי האוהל.

ביום עבדנו קשה ובערב היינו יושבים מנומנמים למחצה ושומעים הרצאות על מטריאליזם היסטורי ודיאלקטיקה.

קיבוץ שומריה ספטמבר 1931 – גרעין ההכשרה של הקיבוץ הארצישראלי הראשון

חוסר עבודה, משמרות, מאבק על עבודה עברית נגד העסקת ערבים נודדים 'חוראנים'. ההשתתפות במשמרות היא חובה ומהווה תנאי להרשמה כמובטל בלשכת העבודה. בחולצות ומכנסיים אפורים ומטולאים, עומדים ליד שער הפרדס ומונעים את כניסת החוראנים.

לארוחת בוקר וצהריים קיבלנו רק פודינג (מרק פירות). קראו לנו אז "פודינג פרעסערס". היינו הולכים ברגל מחדרה עד גן שמואל לעבוד בפרדסים. מי שלא הייתה לו עבודה, בייחוד מדובר בבחורות, תיקן אוהלים או עבד לפעמים בעבודות חוץ: בניקיון בתים או הברקת רצפה אחרי גמר הבנייה. לפגישות עם קני התנועה היינו הולכים ברגל: 9 שעות לקן חיפה ו-11 שעות לקן תל אביב.

השאלה הבווערת: האם לחלק את 17 חברי הגרעין לשתים פלוגות או להקים קיבוץ עצמאי? לבסוף סוכם שהגרעין יקים קיבוץ עצמאי ויתאחד עם קיבוץ מחו"ל.

1933 - ראשוני גרעין "מסד" חשק פרנקל, קלמן כץ, זאב לילה

צילום של רימוני מיילס אורגינאליים

הסיפור על הרימון הישן שנמצא בנחל האסי

בשבת ה-16.5.20 גילו מתרחצים, רימון רסס ישן בתוך אפיק הנחל, בחוף הרחצה מול האזור בו היה משק הילדים.

חבלן משטרת פוצץ את הרימון על החוף, בתוך בור, צמוד למצוק.

הימצאותו של כלי נשק מסוכן כזה, בקרקעית הנחל השלו ועוד בחוף רחצה פופולארי, מדהימה, נדירה וגם מסוכנת מאוד.

זיהוי הרימון: בדקתי עם מומחים להיסטוריה של נשק ובמקורות הכתובים: בשנת 1915, פיתח וויליאם מילס ממפעלי המתכת בבירמינגהם באנגליה, סוג של רימון רסס, ששימש את הצבא הבריטי, בכל שנות המנדט בארץ ישראל. הרימון היה בשימוש נפוץ בכל המאה העשרים ואף מעבר. הרימון שנמצא באסי, אכן מסוג מיילס, אך הינו ייצור וחקי מקומי של הרימון המקורי. רימונים כאלה יוצרו על ידי כוחות המגן במחתרת, לפני קום המדינה וגם לאחר הקמתה. השאלה איך מגיע רימון כזה לנחל במרכז הישוב? קיימות מספר אפשרויות:

בקיבוץ היו מספר סליקים של נשק, חלקם עם מאגרי רימונים. כזה היה גם באזור העמדה ליד אולם ההתעמלות הישן. יתכן שאף החביאו קרוב יותר לערוץ הנחל בסבך ואולי גם מתחת למים? בחוף הילדים, על הגדה הצפונית, טבול במים, ליד פסל הלוויתן ובריכת הילדים, היה מונח עד שנות השמונים סליק ברזל גלילי, שהיה צינור עבה שנסגר בפתחים ובתוכו או במתקנים דומים, הוחבאו רובים, תחמושת ורימונים, משומנים היטב. הסליק ההוא היה ריק כמובן, אין לדעת היכן הונח במקורו.

אפשרות אחרת שהנשק הובל הסירה ונפל בשוגג לאחד האנשים, באמצע הנחל?

והאפשרות השלישית הסבירה ביותר: כוחות פלמ"ח ששהו בישוב. נודעו בציזבטים כ"סוחבים מהלולי". אבל בתל עמל הם לא בחלו גם בדגים. שיטת הדייג המהירה והנוחה הייתה מטורפת בעיניים שלנו היום ובכל המובנים: בטיחות, איכות סביבה, צער בעלי חיים וכו'. החברה היו זורקים רימון לנחל. דגים רבים היו מתים ועורכי הקומזיץ הסתפקו בדגים בודדים שנאספו. בפעילות זו לקחו חלק לעיתים, גם חברי קיבוץ: רחמנא ליצלן". היו אלה ימים אחרים.

התאוריה השלישית, הסבירה ביותר, לוקה בחסר בשני מובנים: הדייג המוזר, התרחש לרוב בחלק אחר של הנחל, מזרחה יותר מהנקודה בא נתגלה. אם הושלח רימון שלא התפוצץ, מדוע נותרה הנצרה במקומה עד היום? המקרה מחייב אותנו למספר תובנות: אסור להרים נשק ישן כל כך מסוכן, חייבים לקרא לחבלן מידית ולהשאירו במים. יתכן מאוד שנתרו רימונים דומים במים, אולי יש מקום לעריכת סקר צלילה וניקוי האזור בוודאות, אף ששרידים כאלה עשויים להיות קבורים עמוק בבוץ.

בכל מקרה קיבלנו כולנו, ד"ש מימים רחוקים ומרתקים,

של ימי התהוות

הקיבוץ והמדינה.

רשם: דרור סגל

מודה לערן להב

וסער נודל

על האינפורמציה.

לזכר חברינו - מאי - אייר - סיון		
שם הנפטר	תאריך פטירה לועזי	תאריך פטירה עברי
סבינקה שפנוב	13.05.1945	א' סיון תש"ה
אהרון זלוטניצקי	14.05.1964	ג' סיון תשכ"ד
דני בהיר	10.05.1966	כ' אייר תשכ"ו
יצחק חמצני	20.05.1972	ז' סיון תשל"ב
מינקה לוז-הורביץ	12.05.1984	י' אייר תשמ"ד
חשק (יחזקאל) פרנקל	23.05.1989	י"ח אייר תשמ"ט
אלה שפיר	18.05.1991	ה' סיון תשנ"א
נח אשכנזי	28.05.1992	כ"ה אייר תשנ"ב
יפה ארזי	04.05.1994	כ"ג אייר תשנ"ד
בולק פרי	03.05.1997	כ"ו ניסן תשנ"ז
וילק (זאב) קרונלנד	05.05.1997	כ"ח ניסן תשנ"ז
הרי מורגן	15.05.2003	י"ג אייר תשס"ג
יהודית שושקיס	07.05.2005	כ"ח ניסן תשס"ה
רחל לוריא	02.05.2010	י"ח באייר תש"ע
חדווה אייכנוולד	15.05.2013	ו' סיוון תשע"ג
פרומה סטולר	11.05.2015	כ"ב אייר תשע"ה
נאוה מידה	25.05.2015	ז' סיוון תשע"ה
יעקב ארנר	01.05.2017	ה' אייר תשע"ז
טובה גלזר	20.05.2017	כ"ד אייר תשע"ז
טל מורגן	25.05.2017	כ"ט אייר תשע"ז
עזי (עזריאל) נתיב	03.05.2019	כ"ח ניסן תשע"ט

נר זיכרון

סיפור שכתבתי על הדסה בת קבוצתי "סלע" בשנת 2014. יהיה זכרה ברוך.

"הדסה"

אני מזהה את הדסה ממרחק רב במראה לבושה, שונה מיתר בנות הקיבוץ, נהגה ללבוש שמלות ארוכות וצבעוניות מאוד גם בימי הקיץ הלוהטים. שרוולי שמלתה גדולים התנופפו עם כל הזזת יד, כמרקדת על במה. עוד רגע תתעופף ותמריא כטווס בשלל צבעי נוצותיו הזוהרים. הזמינה אותי לדירתה לראות את ציוריה. ניעותי להזמנה ולמחרת הלכתי לבקרה.

דפקתי בדלת וקול נביחת כלב ענה לי מתוך הדירה, קול צווחני וגבוה שלא פסק עד ששמעתי את הדסה אומרת לו בחיבה: "חמוד, הפסק לנבוח, האורח רצוי, די שקט!"

כשנכנסתי, ריחרח הכלבלב את רגליי. "אל תפחד אמרה, הוא רק רוצה להראות לך מי כאן בעל הבית.

"הדסה הציעה לי לשבת והושיטה כוס תה עשוי מצמחי מרפא.

על השולחן הייתה מונחת מפה צבעונית עם שלל פרחים, וצנצנת זכוכית עם וורדים שהפיצו ריח עז שהתערבב עם הבושם הנידף משמילתה. היא הציעה לי כוס תה מהביל בטעם נענע, לגמתי.

הזמינה אותי לקומה השנייה, לאטליה. משני צדי המדרגות על הקירות מונחים ציוריה, אך בעלותי, ריח עז של צבעי שמן התערבב בשאר הריחות.

לבקשתי, ניאותה לפתוח חלון קטן.

אוויר צח חדר לחדר והציף את ריאותיי. "שב" היא אמרה והציעה "טבורט" קטן, בקושי מצאתי מקום להניחו. ב נוסף לקירות, גם הרצפה הייתה מלאה בציורים ממוסגרים.

"כאן אני חולמת ומציירת את חלומותיי" אמרה. הסתכלתי על ציור ובו נערה, ישובה על גבעה, פורשת את ידיה שהפכו לכנפיים ובהמשך גבוה יותר, הנערה הפכה לציפור.

עצמתי את עיניי, חלמתי ודמיינתי את הדסה בהיותה נערה, משוטטת בין גבעולי החיטה. "משה", היא קראה בשמי כמה פעמים.

המשכתי לחלום, "זו אני נערה - ציפור, לחלומי נותנת דרור". היא הושיטה לי את ידה- כנפה.

פרשנו כנפיים אל על. שטיחי השדות בגוון צבעים של ירוק כהה ובהיר, שדות שנחרשו בצבע חום כהה. בריכות הדגים בצבע כחול וטורקיז הביטו מעלה כמראה וענני סתיו השתקפו בהן.

"באביב אני מרגיש בי התעוררות, חש אני אנרגיות כשל נער,

אך בהגיע הסתיו כמוהו כאדם מזדקן שמשיר מעליו את שנותיו היפות כעלים הנושרים מהעץ".

פקחתי את עיניי מהחלום, אני עדיין יושב על הטבורט והדסה לצדי.

נר זיכרון

היא הושיטה לי ציור ומתוכו ניבט אדם זקן חרוש קמטים בצבעי חום צהבהב, ראשו שמוט ומילה כתובה על גבי בד הקנבס, "אהובי". עשר שנים עברו מאז פטירתו של יקירי" היא אמרה.
"הנצחתי אותו בציוריי ובעונת הסתיו הוא כמל ונשר, "אתה רואה? "ציירתי את הרקע לדמותו בצבעי עץ, כל פעם שאני מביטה בציור זה, נעשה לי קר ומחשבות קודרות צצות במוחי המחזירות אותי למציאות".

לפתע הציור החליק ונפל מידה, הזכוכית התנפצה וחתכה את ידה. טיפות דם טפטפו והחתימו את הציור ששינה את צבעו לאדום. הושבתיה על הטבורט ומיהרתי למקלחת.
על וו הייתה תלויה שקית ומתוכה הוצאתי צמר גפן ותחבושת. חבשתי את ידה. נתתי לה כוס מים והיא נרגעה.
"תודה" היא אמרה.

נשמה עמוקות ואמרה: "אני חולה מזה שנים רבות במחלה קשה מאוד, פעמים רבות אפסו כוחותיי ורק הצורך לצייר, להריח את ריח הצבעים, השדות והפרחים אשר על הגבעה, נותנים לי כוחות להמשיך. כ שאני אוחזת בבד הציור הלבן ומציירת עליו, ליבי גואה משמחה וממלא אותי בכוחות להמשיך.
אני חולמת ובוראת את עולמי מחדש". הקשבתי לה קשב רב.
ירדנו למטבחון וסיימתי את המשקה שהספיק להתקרר בינתיים. חיפשתי מילים, דברי עידוד כלשהם לומר לה אך לא מצאתי, יצאתי מעודד מדברי חוכמתה, חיבקתיה בחום ונפרדנו בשלום. בצאתי, ממש ליד הדלת ראיתי קן צופיות תלוי. הנקבה הציצה ואמרה:
"מי הזר שפלש לגינתנו?" לא רבים המבקרים בביתה של הדסה שכנתי", הצופית יצאה מהקן, ריפרפה בכנפיה כאומרת לי שלום ועפה אל בן זוגה שהמתין לה על ענף סמוך.

★ דבר העורכת: חיפשתי תמונה שתזכיר לי את הדסה ז"ל, וזה מה שיצא. צבעונית, פרחונית ומסתורית.

אפריל 17/4/2020

הדסה יקרה

אני רוצה לומר לך תודה

תודה גדולה על היותך את

אשה אמיצה, אשה עם חזון, בעלת אג'נדה, תמיד אמרת את דעתך ומשנתך! ולא פחדת, מה יגידו, איך יקבלו, קל זה לא היה, לאורך הדרך היו קשיים וחוויות לא קלות, לא תמיד הסביבה ידעה לקבל את דרכך ולהכיל את עמדתך ואמונת אבל את לא וויתרת והיית נאמנה לאמת שלך.

הסתכלתי עליך בהתפעמות והתפעלות...

אהבתי לשמוע אותך מדברת על היצירות שלך, על התהליך, המחשבות, הכוונות והביצוע, כל תקופה והנושא שלה, כל תקופה והסיפור שלה, הצבעים, כלי העבודה והתוצאות. היית נדיבה בהסברים ובשיתוף.

תודה לך הדסה, שהיית כאן בשבילי בתחילת דרכי כיוצרת.

תודה לך הדסה, לך ולסיגל על התמיכה, הפרגון, האהבה, הרוח הטובה, ההשראה והשותפות.

תודה שדחפת אותי להציג, לצאת לעולם, ליצור, להיות ולחיות אחרת.

תודה שאהבת את הצילומים שלי, תמיד היה לך מה לומר, על הקומפוזיציה, הצבעים והנושא.

הבית שלך היה תמיד פתוח עבורי, בית ססגוני, כמוך, עמוס צבעים חמים, אהבה ויצירה,

וכך גם היה הלב שלך...

בצער רב, אני אומרת לך שלום

אתי חן ברייר.

את השיר של דודו פלמה מכפר הנשיא פגשתי לפני כשנה כשאמא שלי האהובה, כרמלה נפטרה, פניתי לדודו ובקשתי לערוך מספר שינויים בשיר והוא הסכים, כשהדסה נפטרה, השיר מיד עלה בראשי והוא כל כך מתאים לנסיבות המצערות של לכתה של הדסה היפה, שהייתה חלק בלתי נפרד מנוף הקיבוץ, האסי והגלבוץ והוא הנוף היה חלק בלתי נפרד מיצירותיה שיישאר איתנו לעד.

דודו פלמה:

אומרים הִיא אָדָם

וְאֵינָנוּ

כָּל עוֹד הִיא אָדָם

לֹא הִיא אֵינָנוּ,

עֲכָשׂוּ שְׂאִינָנוּ

אֵין אָדָם?

עוֹד יָמִים יִגִּידוּ

הִיא אָדָם, הֶלֶךְ בֵּינֵינוּ

בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר הִיא

אוֹהֵב וְנֶאֱהָב

הִיא חִי...

עֲכָשׂוּ שְׂאִינָנָה

עוֹד הוֹלְכִים תְּוִי פָּנֶיהָ

מֵתִפְזָרִים הֵם וְנִטְמָנִים בְּנוֹף.

מִהִיּוֹם נִ מְצֹאנָה סָבִיב

בְּהָרֵי הַגִּלְבוּץ הַנִּישָׁאִים מַעֲלֵינוּ

בְּמִימֵי הָאָסִי הַזּוֹרֵם לְרַגְלֵינוּ

בְּאִיוּוֹשֵׁת הָאֵילָנוֹת וּבְצַפְרֵים

הַנּוֹדְדוֹת

הַרְחֵק מִפֶּאֶן.

אומרים הִיא אָדָם וְאֵינָנוּ

עֲכָשׂוּ שְׂאִינָנוּ עוֹד

נִמְצָאנוּ בְּפָנֶיהֶם הַמְשֻׁתָּנִים לָאֵט

שֶׁל יַלְדֵינוּ וְנִכְדֵינוּ שֶׁל בֵּיתוֹ שְׂאֵהָב

וּבְלִבָּנוּ.

6		5		4		3	2	1
					8			7
	12		11		10			9
			15			14		13
							16	
19			18					17
	22			21				20
		24		23				
		26						25

מאונך

- 1 בקש די לתפילה (4)
- 2 זה חיבור של מולקולות להכניס את הימ"ר לפול' (7)
- 3+9 מאוזן יש בי בדל של טיפשות (4)
- 4 עץ וחצי פרי (3)
- 5 פסיטיר אחר מאוד רוחני (4)
- 6 מת על הקבוצה שלו או קול חוזר (4)
- 8 בסופו של דבר הענק בתוך המלך (6)
- 11 לא רע שיש פליטת פה עיר בלוב (6)
- 12 מספיק לחם ושממון "בשיטיון" (7)
- 14 בלימות או מערכת עיכול עצבנית (6)
- 17 פריט אחר ליונק החזירי (4)
- 19 ריש הוא בושה של הבירה (4)
- 21 בנק 40 זה ריקבון (3)
- 24 מידת נוזלים בעומר (2)

מאוזן

- 1 כרת או קיצר את "ראשו" (3)
- 4 לא טעים כשהנכד שלו במנזר (5)
- 7 אמירות שהיא בוודאי אחרת (5)
- 9 ראו 3 מאונך
- 10 הושיט את זרועה כדי לקבל "קיש" (6)
- 13 מתן סמוך לזרם מוסלמי (4)
- 15 ירדו אחרת בשביל הדם (4)
- 16 יש לי במצבים כאלו שהם חותכים אחד את השני (7)
- 17 טוב, נהר לשלישייה (4)
- 18 קיטרו שטוב ברנו (4)
- 20 עודדו אותו שרמת גן בפינו (6)
- 22 אויב מאד דק (2)
- 23 במקש הזה יש לי משהו שדוהה (5)
- 25 קירות אחרים לקשירה הזו (5)
- 26 הגה אחרת את המרפא (3)

תפזורת מחתקים

ע	ר	ג	י	ה	נ	ה	מ	ל	א
ג	פ	ב	מ	פ	ט	י	ס	נ	מ
פ	ל	י	ה	ס	א	ר	ט	י	ק
ו	ט	י	ת	ע	ד	ט	י	מ	א
פ	ת	ג	ד	ט	א	ו	ק	ש	מ
ק	ה	ל	ט	ה	ת	ס	ע	ט	ט
ו	ע	ה	ש	ו	ק	ו	ל	ד	י
ר	ה	ו	ל	מ	ש	ר	מ	ז	ס
נ	מ	ש	ג	ק	ר	מ	ב	ו	ל
ה	ב	מ	ב	ה	ת	כ	פ	מ	י

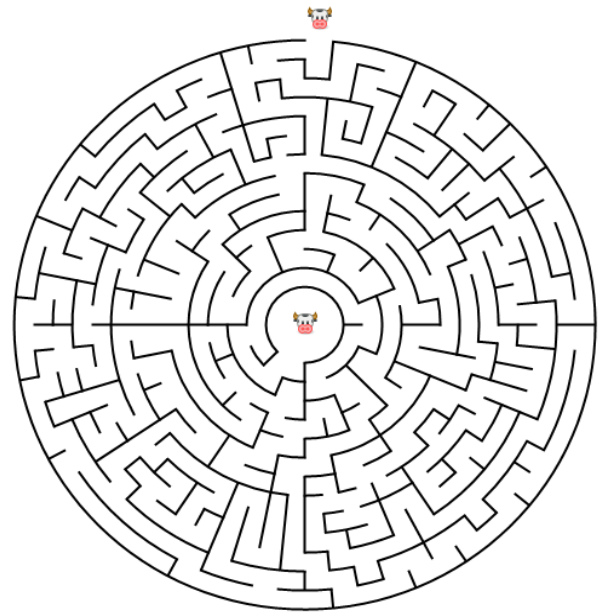
ופל, עוגה, במבה, ביסלי, ארטיק
 עוגיה, גלידה, שוקולד, מסטיק, קרמבו
 מרשמלו, סוכריה, בייגלה, פופקורן

חוגגים בשבועות

תפזורת לכבוד חג שבועות:

ט	נ	א	ק	ח	ז	ק	ש	ב	ט
ט	ח	צ	ז	צ	ב	י	א	ט	ט
ר	ב	ח	י	ט	ה	ב	ו	כ	ט
ו	צ	ל	ר	צ	ה	ע	ו	ט	ט
ת	ק	ב	מ	ת	נ	ת	ו	ר	ה
ז	ז	ז	ב	צ	ט	ת	י	א	ט
ז	ר	פ	י	ר	ו	ת	מ	ב	ט

שבועות, טנא, חיטה, מתן תורה, ביכורים,
 קציר, זר, חלב, פירות, רות

מתחו קו בין הפרות החמודות והפגישו ביניהן

דבר העורכת: לכבוד יום ירושלים מוטי שחר משתף אותנו:

ירושלים!

מה אתה שומע כאשר השם הזה מוכרז?.....
 יש מי המתמלא חרדת קודש וגעגועים לבית אלוהיו.
 יש מי שרואה בה מרכז שלטון תקין או מושחת,
 יש מי שההיסטוריה מכה בפניו ונוזעק: עיר דמים!, מלחמות!, סכסוכי אהבה! אהבת עם לאדמתו, אהבת עם לאמונתו.
 יש מי שרואה עיר בה תיירות, תוססת, צבעונית, קוסמופוליטית. קולות תגרנים, צלצולי פעמונים, מראות שאין בשום מקום אחר בעולם.
 ויש.....
 יש את ירושלים שלי.....
 ירושלים ששמה הוכרז על ידי מוטה גור בעת שחנינו בפרדסי גבעת ברנר והמתנו לפקודה.
 ירושלים שענני הפגזות כיסו את פסגתה לעת הגענו אליה לעת ערב.
 ירושלים שלי.....
 הפגזות, פקודות, זעקות, מראות.....
 ירושלים שאני מתקדם בה שעל אחר שעל....הנה שייח' ג'ארת.....הנה הר הצופים....הנה שער האריות!
 ירושלים שאני בה על פסגת העולם, על הר הבית, על קודש הקודשים ומסביבי אנשים מתים.
 ירושלים שלי, ממש ביום הולדתי, למרגלות הכותל האתר הכי קדוש לעמי.
 ירושלים שלי, מזיע, מפוחד, נרגש מרעשי הסביבה, מהתרגשות גדולי האומה המציפים את כל הרחבה הקטנה בין אבני הכותל לחומה.
 ירושלים שלי שחוזר אני אליה מדי שנה, בשנה יחד עם חברי הלוחמים.
 ירושלים ... הוי ירושלים!

מוטי שחר - מורה דרך
050-7545320

tulymoti@gmail.com 050-7545320 נייד - 04-6488972 טלפקס

דבר העורכת: סיתכלו על התמונה – נכון שקשה לעמוד בפיתוי? את כל החומרים תוכלו למצוא במדפי הכלבו שמוצפים בכל טוב לקראת החג ובכלל... אשמח שתשתפו אותנו אם ואיך יצא. כולל תמונה מגרה...

עוגת השבוע

מתכון וסגנון: נעמה רן | צילום: יעל אילן

גלידוניות עוגת גבינה מצופות בשוקולד

מושלמות לשבועות ומבשרות על בוא הקיץ

זמן הכנה: כ־40 דקות (כולל הציפוי, לא כולל הקפאה)
דרגת קושי: בינוני-קל
איך שומרים: בכלי אטום במקפיא, עד חודש

כמות הציפוי במתכון מתאימה לכיסוי מלא של 1/3 מהקוביות. ניתן גם לטבול את הגלידוניות בשוקולד עד מחציתן, או לזלף עליהן פסי שוקולד באמצעות שקית זילוף או בכפית.

המרכיבים

(כ־50 יחידות, בתבנית 20x35 ס"מ)

לציפוי	לבסיס
200 גרם שוקולד מריר	170 גרם ביסקוויטים
100 גרם שוקולד חלב	2 מכלים (500 מ"ל) שמנת מתוקה
3 כפות שמן	32%-38% שומן
	1 מכל (200-250 גרם) גבינת שמנת, 16% שומן לפחות
	5 כפות גדושות (110 גרם) דבש נוזלי
	1 כפית תמצית וניל

ההכנה

- מרפרים את התבנית בניילון נצמד, ומשאירים שולי ניילון נדיבים מחוץ לרפנות. מניחים בתבנית ביסקוויטים כך שיכסו את התחתית כולה (במידת הצורך שוכרים ביסקוויטים, כדי ליצור כיסוי מלא).
- המלית: שמים בקערת המערבל עם בלון ההקצפה מכל אחד מהשמנת המתוקה ואת הגבינה, הרבש והוניל. מקציפים במהירות גבוהה. כשהקרם מתחיל להתייבב, מוסיפים בהדרגה את מכל השמנת הנוסף ומקציפים עוד כ־2 דקות, לקרם יציב. יוצקים את הקרם על הביסקוויטים ומיישרים. מכסים ומאחסנים במקפיא 8 שעות לפחות.
- מחלצים את המקפא מהתבנית בעזרת שולי הניילון ומעבירים לקרש חיתוך. חותכים בסכין חדה למרובעים. מסדרים אותם, במרווחים קטנים זה מזה, בכלי מתאים (אם עושים שכבות, מפרדים בנייהן בעזרת נייר אפייה). מאחסנים במקפיא שעות נוספות.
- הציפוי: שמים את שני סוגי השוקולד בכלי מתאים וממסים בהדרגה במיקרוגל או על הכיריים, עד שאפשר לערבב אותם לקרם. מוסיפים את השמן ומערבבים לקרם חלק.
- מרפרים מגש בניילון נצמד. טובלים את המרובעים הקפואים בשוקולד המומס (או מולפים, ראו טיפ למעלה) ומניחים במגש. מאחסנים במקפיא 30 דקות לפחות. מגישים קפוא.

לתגובות ושאלות
למדור האוכל, כתבו לנו:
chef@laisha.co.il

עלון קיבוץ ניר-דוד מאי 2020

מרוץ הלפיד - עצמאות

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות, אסור להפיץ, לשכפל, להעתיק או לעשות כל שימוש אחר ללא אישור